

Τρέχα Γύρευε, κ. (N. M. P.) 'Ηρωίς της Κρήτης, κ. (A. A. A.) Δωδοναία Νύμφη, κ. (B. M.) Γλυφονουτάλα, κ. (aaa.) 'Υπερρήφανος 'Ελλησίς, κ. (M. Z.) 'Ανθος της Αιγύπτου, κ. (B. A.) Στεναγμός της Μακεδονίας, κ. (A. Z.) αυτό προτιμώ σ' ευχαριστώ δι' όλα γράμματα. Χρυσόκομος Νάρκισσος, κ. (Γ. K.) και Ξεντευμένος Σπουδαστής, κ. (A. K.)

'Αναγνώσεις ψευδωνύμων: Απτόνομος, κ. 'Ελληνική Πατρίς, κ. 'Ιδιότροπος Ξανθούλα, κ. 'Αγνώστος, κ. Παλλάς, κ. Λάτρις του 'Ωραίου, κ. 'Αφρα, κ. 'Εαρινή Νεφέλη, κ. Ζίνα, κ. Νοστιάγος της Θαλάσσης, κ. (A. K.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προσέχοντες μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λαβόντες δια τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης λαβόντες δια τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταγγεμένα, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ἢ ἀνταλλάξουν: τὸ 'Ανοικτάκιον Δουλοῦδι μετὸ Κεντρί. — ὁ 'Ιππότης τοῦ Μισαῶνος μετὸ 'Ἀσπρον Χρυσάνθεμον, 'Ανοικτάκιον Δουλοῦδι καὶ 'Ἄσμα τοῦ 'Ορφείου — τὸ δίκτυον τῆς Μακεδονίας μετὸν 'Αμίμητον Γελοιοποιῶν καὶ 'Υπερ Πατρίδος — ὁ Λευκοκίμωνος Αἰγιαλὸς μετὸν Αἰμόφορον Μακεδονίαν, Μπαλομένην Φουφούλαν, 'Ελληνικὴν 'Ιδέαν, 'Εθνικὴν Σημειαν καὶ Ζήτω ἢ 'Ελλάς — ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα μετὸν Γλυκεῖαν 'Ελλάδα, Ζήτω ἢ 'Ενωσις, Λευκοκίμωνον Αἰγιαλὸν καὶ Χρυσάνθεμον 'Ανθήν — ὁ Αὐτόνομος μετὸν 'Ιωάννην Λάρα, Χιονομένην Περιστερῶν, Χρυσόπαιδο καὶ Μιμῶα — τὸ Ζήτω ἢ Κνανόλενος μετὸν 'Αγγελον Ἀδερῶν, 'Ονειρον τῆς Πατρίδος καὶ Νηρηίδα τοῦ 'Ηρησιῶ — ἡ Κορητικὴ 'Ελπίς μετὸ Ζήτω ἢ 'Ελλάς, Γλυκεῖαν 'Ανάμνησον, 'Ηρωϊκὴν Κρήνην, Φιλελεύθερον καὶ 'Οδὸν τῆς Δόξης — τὸ Ζήτω ἢ 'Ενωσις μετὸ 'Ονειρον στὸ Κῦμα, Κορδοβανον, Σανθὴν Νεραΐδα, Αἰθιοβοβόμου Φαντασίαν καὶ 'Ερημὴν τοῦ Ποσειδέου — ὁ Φιλελεύθερος μετὸ Ζήτω ἢ 'Ελευθερία, 'Ιταλικὴν Σημειαν, 'Ελληνικὴν Αἰγλήν, 'Ηρωϊκὸν 'Αρκάδι καὶ Διακριθεῖσαν 'Αρσακίδα — ἡ Φιλοπατρις 'Ελληνοπούλα μετὸν Γλυκεῖαν 'Ελλάδα, 'Ονειρον στὸ Κῦμα, Ζήτω ἢ Κνανόλενος, 'Ελληνικὴν Αἰγλήν καὶ Κρητικὴν 'Ελαίδα.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: 'Ερημὴν τοῦ Προξενίου (Συλλογὴ 'Ασκήσεων δὲν ἐλήφθη) 'Ανθος τῆς Μαρίας (ὡς βλέπει εἰς τὰς ἐγκρίσεις, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐξέλεξε διὰ σέ: δύο δὲ ἄλλα, ἐξ αὐτῶν ποῦ προτινετε, διὰ τὰ δύο ἀδελφάκια) Λάκρον τῆς Μακεδονίας (ὅχι, τὰ δύο ψευδώνυμα πᾶν ἀναφέρει, δὲν ἔχουν σχέσιν μεταξύ των) Σαῖροτὸ Μονάχο (δεκτά) 'Αμίμητον Γελοιοποιῶν (ἐγέλασα πολὺ μετὸν ἕμμετρον ἐπιστολήν σου: τὸ μόνον κακὸν τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, εἶνε ὅτι δὲν ἐπιδέχονται ἀπάντησιν) Μπαλομένην Φουφούλαν (μετὰ πάσης χαρᾶς!) Αὐτόνομον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ωραϊότατα δελτάκια) Αἰγυπτίαν Βασιλοπούδα (εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσο ωραίας εὐχάς: εἶδες τὴν ἔγκρισιν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον) Μακεδονικὴν Φάλαγγα (ὅλα ἐλήφθησαν) 'Ελαΐδα τοῦ Μέλλοντος (δὲν πειράζει) 'Εγγένιον Σ. (δὲν γνωρίζω ἂν ὑπάρχη Τιμοκατάλογος τοῦ 'Ιουλίτου Βέρν) 'Αγγελον τῆς Νίκης (διὰ νὰ συστήσω τὸν ἀπορὸν σου, πρέπει νὰ ξέρω τὸνομα, τὴν διεύθυνσιν του καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς σου) Ζήτω ἢ 'Ελλάς, Λαίριδα τοῦ 'Ωραίου (καὶ τῶντε, αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) 'Αργοναυτὴν (διὰ τὸν ὅποιον ἡ Κυριακή, ποῦ διαβάξαι τὸ φύλλον μου, εἶνε ἡ

καλλίτερα του ἡμέρα) 'Ηρωϊκὸν 'Αρκάδι (βεβαίωτον, ὅτι ὁ ἐφετείνος μου τόμος θὰ ὑπερβῇ ὅλους τοὺς προηγούμενους) 'Αγγελον Ἀδερῶν, 'Αφραν (πολὺ μ' εὐχαριστήσαν τὰ νέα σου: εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς ωραίας εὐχάς) 'Εαρινὴν Νεφέλην (εἶμαι κατενθουσιασμένη μετὰ τὰς τόσο ἐνεργείας) Ν. Ε. Π. καὶ Α. Δ. (τὸ ὅδον ἐστάλη ἐκ νέου πρὸς ὄλους) Ζήτω ἢ Κνανόλενος κτλ. κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Δεκεμβρίου, θ' ἀπάντησω εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τῆς ἔγγραφῆς καὶ τῆς ἀναγνώσεως διὰ τὸ 1907, μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν εἰς τὸ Δαχρῖον τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῶν ὀλίγων ὑπολειπομένων Μετοχῶν, ἢ ὅποια ἔλθῃ τὴν 15 Δεκεμβρίου, παρατείνεται μέχρι τῆς 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 'Ἄλλη παρατασις δὲν θὰ δοθῇ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 'Ιανουαρίου. 'Ο γράψας τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁσίου δέον νὰ γράφῃται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγογγίζοντες, κατέταται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φάκελλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ πηκτὴν φρ. 1.]

29. Λεξιγράφος.

Κοντὰ ἔς τὴ γενικὴ ἐνὸς καρποῦ 'Αρχιερέα 'Εβραίων βάλτο. Καὶ τ' ὄνομα γνωστὸν σου ποταμοῦ Εὐθὺς ἐμπρὸς σου παρουσιάσω. 'Εστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Δόσου.

30. Στοιχειογράφος.

'Αρχαίου τῶν 'Ελλήνων ὄπλου Τὸ πρῶτον γράμμα βγάλτο. Τὸ ἕκαμὲς αὐτὸ ἀληθεῖα; ... Θὰ πᾶσης εἰς τὸ βάλτο! 'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αφροσπεφανώμενον Κύματος.

31. 'Αναγραμματισμός.

Στὰ στοιχεῖα τοῦ ἀφραχῆτου Φιγορῶρα καὶ ἐγώ. 'Αν με ἀναγραμματίσης, Μία θεότης θὰ γενῶ. 'Εστάλη ὑπὸ τῆς Φλογέας τοῦ Βοσκοῦ.

32. Δημιῶδες Αἶνιγμα.

Καρακάξα μακρυνοῦρα Γρηγορομαγειρευτοῦρα. 'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κνανολέου Δαβάρου.

33. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

1.—Γράμμα. * * * 2.—Μέρος στρατοῦ. * * * 3.—Βασίλευς τῆς Σπάρτης. * * * * 4.—Πόλις τῆς 'Ισπανίας. * * * 5.—'Ανωτομία. *

34. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 6 7 8 9 = Ναυαρχος. 2 4 3 5 = Λόγος κακός. 3 6 4 4 5 = Διδάσκαλος. 4 3 6 7 2 = 'Ωρα. 5 3 5 9 = Φαινόμενον. 6 2 3 6 = 'Ηνοῦ. 7 3 2 9 = Δένδρον. 8 4 8 = Θεά. 9 2 3 5 6 = Χώρα τῆς 'Ασίας. 'Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφρας τοῦ Βερμίου.

35—40. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Ζήτω: Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσοι λέξεις σχηματίζουσαι κατὰ σειράν τὸ ἀπέναντι σχῆμα. 'Η πρώτη εὐρεθησόμενη θὰ τεθῇ διαγωνίως, αἱ δὲ λοιπαὶ ὀριζοντίως κατὰ σειράν, ἐκ τῶν ἑνῶ: Μαρία, ἀμνάς, Λαμία, κώνωψ, 'Ηλίας, ἄλογα. 'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ιπποῦ τῆς 'Ομήλης.

41. Φωνηεντογράφος μετὰ 'Αεροστιχίδος. Τῇ παρεμβολῇ ἐνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναιται ν' ἀλλαχθῇ, νὰ σχηματισθοῦν ἐπτά λέξεις, τὰρχικαὶ τῶν ὀποίων νὰποτελοῦν πόλιν τῆς 'Ελλάδος: μδορ-ολρ-ολμο-ογλυ-κροδ-μδξ-οσν. 'Εστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοκατέρας 'Ελληνοπούλας.

42. Φωνηεντολόγιον. σς-ρ- * * -φβ. 'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Εθνικῆς Ψυχῆς.

43. Γεῖφος. ὄν ὄν σ' ἀντάπα + ἀγελάς ναι. ὄν Κρ ὄν ἠλω γελῶν ὄν ὄν. 'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φαληρικοῦ Φλοίσβου.

44. ΛΥΣΕΙΣ. Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 44. 537. 'Ιόνιον (ἰον, ἴον).—538. Χημεία (χῆ, μῆ, α.)—539. Βόρνεον-ὄρνεον.—540. 'Ετεοκλής. 542. Στὸν σκύλον δὲ προσκέφαλο ψομί δὲν ἐμμερῶνε. ('Η ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ τέλους).—543. 'Ο ταῦ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν.—544. Διὰ τοῦ Α: Μάρθα, 'Αρπα, Λάραξ, Τάρμα, 'Ἄσμα—ΜΑΛΤΑ.—545. Κότα πῆτα τὸ Γενάρη καὶ παπὶ τὸν 'Αλωνάρη.—546. 'Η Σαλαμὶς εἶνε νῆσος ἑνδοξος. (Εἰς α λα-μ. εἰς ιν-ἐν εἰς ὡς-ἐν ὄο ζος.)

45. ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ. 'Η λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, ὀρθοῦ καὶ αἱ διηγήσεις τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Παρακαλῶ τοὺς ἐν Πύργῳ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς, ὅπως τὴν 26 Δεκεμβρίου, ὥραν 4 μ. μ. εὐρίσκωνται ἔξωθεν τοῦ ζαχαροπλαστείου Κρονίου, εὐαρεστοῦμενοι πρὸς γνωριμίαν.—Διακριθεῖσα 'Αρσακίς. (Ζ—34)

Επ' εὐκαιρίᾳ ἐπετείου γενεθλίων αὐτῆς, ὀλοφύγως εὐχόμεθα τῇ Δικηφόρῳ τῆς Νεολαίας ἐτη μακρὰ καὶ ἀτέμνονα εὐδαιμονίαν.—Αἰατῆς τοῦ 'Απειροῦ, 'Υμνος τῆς 'Ελευθερίας. (Ζ—34)

Τὰς θερμότητας μου εὐχάς τῇ προσφιλεστάτῃ τῇ Δροσολουμένην Χρυσουγῇ διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς.—Γλυκεῖα 'Ελλάς. (Ζ—35)

Ἠλοῦμεν ὅτι θέλομεν ὑποστηρίξει Βιομὸν τῆς 'Ελευθερίας.—Κωνσταντία, Μαρίνα, 'Εαρινὴ 'Εσπέρα, Βεμεράδα, 'Ιερὸν 'Ιδανικὸν τοῦ 'Εθνος, Ἀύρα τοῦ 'Ομήρου, 'Ονειρον τῆς Πατρίδος, Γλυκεῖα 'Ελλάς. (Ζ—36)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὄνησείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 30 Δεκεμβρίου 1906.

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ (ΜΙΘΗΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Εἰς μάτην ἐκύτταζαν προσεκτικὰ ὅλα τὰ πρόσωπα δὲν εἶδαν παρὰ ἀδιαφορίαν εἰς τοὺς λευκοὺς, τὴν ἐλπίδα αμῆπως βγάλουν κανέναν παρᾶν εἰς τοὺς μαύρους. Μόνον ἕνας μικρὸς μαύρος, δώδεκα περίπου ἑτῶν, ἐφάνη ἐνδιαφερόμενος διὰ τοὺς τρεῖς Γάλλους. Τὸ παιδί αὐτὸ διέφερον ἀρκετὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς, ὥστε προσεῖλκυσε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν προσοχὴν τῶν τριῶν φίλων μας. Τὸ χρώμα τοῦ ἦτο πολὺ ανοικτότερον παρὰ ὄλων τῶν μαύρων, ποῦ ἦσαν ἐκεῖ παρόντες: τὸ κτένισμα τῶν μαλλίων τοῦ ἦτο τὸ μόνον ποῦ ἔμοιαζε μετὰ τὸ κτένισμα τοῦ ἀλησμονήτου Μεγάλου 'Αρχηγοῦ ἦσαν πληθὸς πλεξίδες τυλιγμένες μετὰ κόκκινα κορδελλάκια, ὅχι ὀμως δεμένες ὑψηλὰ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ πεσμένες εἰς τοὺς ὤμους: καὶ ἡ τοιαύτη διευθέτησις τῆς κόμης, τοῦ εἶδε τὸν τύπον ἀρχαίου Αἰγυπτίου.

Ἐφοροῦσε ἕνα πανταλόνι ἀπὸ ἄσπρο παννὶ σφιγμένον κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα, ὡς τὰ ὅποια ἐφθάναν τὰ μαλακὰ ὑποδήματά του ἢ βέστα του, ἀπὸ τὸ ἴδιον ὄφρασμα καθὼς τὸ πανταλόνι του, ἦτο κομωμένη μετὰ μεγάλα κομβία ἀπὸ ἐλεφαντινῶν τέλος, — καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ περιεργότερον! — ὀλόκληρος ἡ μαλλωτὴ δορὰ ἐνὸς μικροῦ λεοντιδέως ἐκμυατίζεν εἰς τὰ νῶτά του, κομωμένη εἰς τὸν ἀριστέρον ὄμον μετὰ μίαν πόρτην κρυμμένην κάτω ἀπὸ τὴν ἀριστερά διατηρουμένην κεφαλὴν τοῦ θηρίου, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μάγουλο τοῦ παιδιοῦ ἔψαυε σχεδὸν τὸ πρόσωπον τοῦ ζῴου. Ἄμα κανεῖς μαύρος, εἴτε Ζουλοῦ ἦτο, εἴτε Κάρρος, Ὀττεντότος ἢ Βασούτος, διεσταυρῶντο μ' ἐκεῖνο τὸ ἀγρί, τὸ ἐκύτταζε μετὰ περιέργειαν συγκερασμένην

μετὰ σεβασμὸν ἄλλ' ὁ μικρὸς δὲν εἶδε καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτό. Ἦτο ἄσπλος, συμφώνως μετὰ τὸν κανονισμὸν τῆς Εὐέλπιδος 'Αφρας, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει τὴν ὄπλοφορίαν εἰς τοὺς μαύρους, ἀλλὰ, ἂν καὶ εἰς τὸ χεῖρι του ἐκρατοῦσεν ἕνα βιβλίον, εἰς τὸ ὀποῖον εἶχε χωμένον τὸ δάκτυλό του διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν σελίδα ποῦ ἐδιάβαζεν, ἐφαίνετο πλασμένος μᾶλλον διὰ τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις παρὰ διὰ τὴν ἥρεμον διασκέδασιν τῆς ἀναγνώσεως...

Βλέποντες ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίσουν μόνον τῶν δι' ὅλα, οἱ Γάλλοι δὲν ἐπροσεσαν πλέον παρὰ εἰς τοὺς Κάρρους, δέκα τοῦλάχιστον τὸν ἀριθμὸν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀρπάξῃ τὰ πράγματα τῶν καὶ τοὺς ὠδηγοῦσαν εἰς τὸ μόνον καλὸν ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως, τὸ «'Ορος τοῦ Νέλλωνος». Ἐκεῖ ἔμεναν, ἀφ' ὅτου εἶχεν ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος, αἱ γυναῖκες ἢ αἱ μητέρες τῶν ἀξιωματικῶν, ποῦ εἶχαν «Ὅτε ἕνα ἀμάξι δὲν ἐφαίνετο.» (Σελ. 34, στ. α.)

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀφοῦ ἤλλαξαν ἐνδύματα, ὁ κ. Ζουανὶν καὶ ὁ ἀνεψιὸς του ἐσυλλογίζοντο τί μέτρα νὰ λάβουν διὰ νὰ μεταβῶν κατόπι εἰς τὸ θέατρον τοῦ πελάμου. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀφοῦ ἤλλαξαν ἐνδύματα, ὁ κ. Ζουανὶν καὶ ὁ ἀνεψιὸς του ἐσυλλογίζοντο τί μέτρα νὰ λάβουν διὰ νὰ μεταβῶν κατόπι εἰς τὸ θέατρον τοῦ πελάμου. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀφοῦ ἤλλαξαν ἐνδύματα, ὁ κ. Ζουανὶν καὶ ὁ ἀνεψιὸς του ἐσυλλογίζοντο τί μέτρα νὰ λάβουν διὰ νὰ μεταβῶν κατόπι εἰς τὸ θέατρον τοῦ πελάμου.

3,000 χιλιόμετρα περίπου, διὰ μέσου τῆς ἐστίας τοῦ πυρός, τοῦλάχιστον κατὰ τὰ δύο τρίτα τῆς διαδρομῆς. Ἀπεφάσιον λοιπὸν νὰ ἐπισκεφθοῦν πρῶτα πρῶτα τὸν πρόξενον τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὰς 4 τὸ ἀπόγευμα, ἀφοῦ ἐφαγαν καὶ ἀνεπαύθησαν, ἀνέβησαν μετὰ τῶν Ὑβῶν εἰς ἕνα ἀμαξάκι, ἄσπρο-χρωματισμένον, ποῦ εἶχεν ὡς ἀμαξῆν ἕνα μεγαλοπρεπέστατον Ζουλοῦ.

Οἱ Ἀφρικανοὶ ἀμαξάδες, ἀπαράλλακτοι μετὰ τοὺς Παρισίους συναδέλφους τῶν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ἐπηγαινοῦργοντο κ' ἐμπερδεύαν τ' ἀμαξία τῶν, ἀλλοῦ ἠλοῦδριζόμενοι μεγαλοσφῶως. Λευκοὶ καὶ μαύροι μεθυσμένοι ἐτρέκλιζαν εἰς τοὺς δρόμους, μετὰ γέλια καὶ τραγούδια. Ἀποσπάσματα ἰππικίου παρῆλυναν μετὰ τὴν μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῆς στρατιωτῶν ὄλων τῶν συταγμάτων ἐπερνοῦσαν ἀκαμπτῶς, κροτοῦντες τὸ βῆμα. Ἀγγλοί, Γερμανοί, Ὀλλανδοί, Καναδοί, διεσταυρῶντο ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐπρώτεως τὸ μαῦρον στοιχεῖον. Εἰς τὸν συναστισμὸν ἐκείνον ἐπερνοῦσαν κατὰ ἀλλόκοτα χαμηλὰ ἀμαξάκια, συρόμενα τὸ καθένα ἀπὸ ἕνα ρωμαλέον Ζουλοῦ, ποῦ ἦτο ζευγυμένον εἰς τὰ διπλὰ τιμόνια, καὶ ἐπηδοῦσεν, οὐρλιαζε κ' ἐτράνταζε φοβερὰ τὸν πελάτην τοῦ, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ τὸν ἀνατρέπῃ. — Ὡ! κύριε Γιάγχο, ἀνέβησεν ὁ Ὑβῶν κατενθουσιασμένος: τί εἶνε τὰ

πανηγύρια της πατρίδος εμπρός 'ς αυτό το πανόραμα ! Έδώ είνε όλα πιδ φαντακτερά και από το ιπποδρόμιο !

Ο κ. Ζουανίκ, όταν ήτο εις τὸ Παρίσι, ἐπροτιμοῦσε νὰ πηγαίη ἀπὸ ἐρημικά μέρη παρὰ νὰ περῶ ἀπὸ τὰς θορυβώδεις συνοικίας. Ἐκύτταζε λοιπὸν ἐντρομος, ἐνῶ τὸ ἀμάξι ἔτρεχεν ὀλοταχῶς εἰς τοὺς κακοστρωμένους δρόμους, ποῦ ἦσαν εὐθύγραμμοι πέρα-πέρα, με' χαμηλά σπίατα, κατὰ τὸ πλεῖστον ξύλινα.

Ο πρόξενος τοὺς ἐδέχθη με' ἀνοικτάς ἀγκάλας, εὐχαριστημένος διότι ἔβλεπε συμπατριώτας του. Οἱ ταξειδιῶται μας, ἀφοῦ συνωμίλησαν ἐπὶ πολὺ μαζί του, ἐδήγησαν ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὸ προξενεῖον, — ὁ κ. Ζουανίκ και ὁ ἀνεψιὸς του τοῦλάχιστον, διότι ὁ Ὑβὼν δὲν δυσηρεστήθη ὅταν ἔμαθε τὰς μεγίστας δυσκολίας ποῦ θὰ εὔρισκαν εἰς τὸ ταξειδί των. Ἐπρεπε νὰ περιμένουν κακὴν υποδοχὴν ἐκ μέρους τῶν Ἀγγλων και ἐκ μέρους τῶν Μπόερς, διότι, μὴ δυνάμενοι νὰ δικαιολογήσουν τὸ ταξειδί των ὡς ἔχον ἐπιστημονικὸν σκοπὸν, θὰ ἔβλεπαν ἀμφισβητουμένην τὴν οὐδετερότητα, τὴν ὁποῖαν ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ τηρήσουν, παρ' ὅλας τὰς συμπαθείας των πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν Βόερς. Τὰ ἀγγλικὰ διαβατήρια μετ' ὀλίγον θὰ ἦσαν ἄχρηστα τέλος, δὲν ἦτο τίποτε τὸσον ἀβέβαιο, ὅσον τὸ νὰ φθάσουν κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεώς των με' τὸν Βολκῶφ.

Ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὁ Ὑβὼν δὲν εἶχε προσέξῃ εἰς τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι πιθανὸν ἦτο νὰ τοὺς πιάσουν αἰχμαλώτους οἱ Βόερς. Καὶ θὰ ἦτο αὐτὸ λαμπρὰ εὐκαιρία διὰ νὰ πολεμήσουν λιγάκι εἰς τὸ πλευρὸν αὐτῶν τῶν ἡρώων, και αὐτοὶ τότε θ' ἀνεγνώριζαν ὡς φίλους των τοὺς Γάλλους και θὰ τοὺς ἐδίδαν τὴν ἀδειαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξειδί των !

Ο κ. Ζουανίκ ὁμως, καθὼς και ὁ Γιάγκος ἔβλεπαν διαφορετικὰ τὰ πράγματα...

Δευτέρα ἀπογοήτευσις τοὺς ἐπερίμεγεν εἰς τὴν ἐξοδὸν των ἀπὸ τὸ προξενεῖον. Ὁ ἀμαξίας των εἶχεν ἐξαφανισθῆ... Ο κ. Ζουανίκ, ἀγνοῶν τὰς πονηρίας τῶν Κάφρων, τοῦ εἶχε πληρώσῃ τὸ μισὸ ἀγῶγι ἕως τὸ προξενεῖον, ὅταν ὁ ἀμαξίας τὸν διεβεβαίωσε, με' τὰ μισοβάρβαρα ἀγγλικά του, ὅτι ἔτσι ἦτο τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου και ὠρκίσθη ὅτι θὰ ἐπερίμενε τοὺς πελάτας του. Ὅταν ὁμως εἶδεν ὅτι ἐβροντοῦσε τώρα ἡ τσέπη του, ἔκρινεν ὅτι ἀρκετὰ εἰργάσθη ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κ' ἐπῆρε τὸ ἀμάξι του κ' ἔφυγεν.

Ἡ ὦρα ἦτο θ και πλεόν οὔτε ἓνα ἀμάξι δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν δρόμον, και διὰ νὰ κορυφωθῆ ἡ ἀτυχία των, ὁ γραμματεὺς τοῦ προξένου εἶχεν ἀναχωρήσῃ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν με' τὸ ἀμάξι τοῦ προξενεῖου...

Ο πρόξενος ἐπρότεινε τότε νὰ τοὺς δώσῃ ἓνα ὑπηρετὴν του διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον των, ὅταν ἐξαφνα ἠκούσθη ρυθμικὸς καλπασμός. Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη συρόμενον ἀπὸ δύο θαυμάσια ἄλογα, ἓνα ὑψηλὸν τετράτροχον ἰδιωτικὸν ἀμάξι, ἀπὸ τὸ εἶδος ποῦ λέγονται ἀγγλιστὶ μπρέκ. Τὰ ἡνία ἐκρατοῦσεν ὁ μικρὸς μαῦρος με' τὴν δορὰν τοῦ λεοντιδέως, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα ὁμοιοχρωμῶν του ἄνδρα, ποῦ ἐφοροῦσεν ἀπαράλλακτα ἐνδύματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν λεοντῆν.

Ο μικρὸς ἀνεκοίφεν ἀποτόμως τὸν δρόμον τῶν ἁλόγων του, ἔδωσε τὰ ἡνία εἰς τὸν σύντροφόν του και πηδήσας κάτω, ἐπλησίασε τοὺς ξένους και τοὺς ἐχαιρέτισε με' πολλὴν χάριν. Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τὸν κ. Ζουανίκ, εἶπεν εἰς ἐξαιρέτον γαλλικὴν γλῶσσαν, με' τὴν φωνὴν τοῦ ὑψωμένου ἀκριβῶς εἰς τὸν τονον ποῦ ἀπαιτοῦσεν ἡ κωφότης τοῦ σοφοῦ :

— Διὰ νὰ εἴσθε τὸσον μακρὰν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν σας, χωρὶς ἀμάξι, φαίνεται πῶς σὰς ἄφησε στὴ μέσῃ ὁ ἀμαξίας σας... Οἱ Κάφροι και οἱ Ζουλοῦ δὲν χάνουν ποτὲ τὴν εὐκαιρίαν, ἀμα θέλουν νὰ γελάσουν τοὺς ξένους. Θέλετε, κύριε Ζουανίκ, νὰ μοῦ κάμετε τὴν εὐχαριστήσιν ν' ἀναβῆτε εἰς τὸ μπρέκ μου, με' τοὺς κυρίους Γιάγκου Ἀμών, τὸν ἀνεψιὸν σας, και Ὑβὼν Κλοαρέκ, τὸν μικρὸν φίλον σας :

Οἱ τρεῖς Γάλλοι τὰ ἔχασαν κ' ἐκύτταξαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκπληξίν των. Ἀπὸ ποῦ και πῶς τοὺς ἐγνώριζεν αὐτὸς ὁ ἀραπάκος ;

Αὐτὸς ὁμως δὲν ἄφησε νὰ παραταθῆ πολὺ ἡ ἀπορία των.

— Ὁ θεὸς μου Μόνας, δηλαδὴ ὁ Μέγας Ἀρχηγός, ὅπως μεταφράζεται τὸ ὄνομά του εἰς τὴν γλῶσσάν σας, δὲν σὰς εἶνε ἀγνωστος, κύριε Ἀμών, — εἶπε δεικνύων τὸν σύντροφόν του πρὸς τὸν Γάλλον.

— Ὅλα ἐξηγοῦνται τώρα, ἐφώναξεν ὁ Γιάγκος, σπεύδων πρὸς τὸν Μεγάλον Ἀρχηγόν. Ἐχω ὁμως παράπονα μαζί σας, διὰ τὴν βίαν ποῦ ἐφύγατε ἀπὸ τὸ σπίτι μου, εἰς τὸ Παρίσι.

— Νὰ με' συγχωρήτε, ἀπήντησε γελαστός ὁ Μόνας, μ' ἐβίαζεν ὁ καιρός, και ἔπρεπε νὰ σὰς ἀφίσω μόνον σας νὰ σκεφθῆτε και νὰ μὴν ἐξασκήσω καμμιάν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν ποῦ θὰ ἐκάμανατε.

Ο Γιάγκος ἔμεινεν εὐχαριστημένος με' αὐτὴν τὴν ἐξηγήσιν και ἠρώτησε :

— Πῶς γίνεται και δὲν σὰς εἶδαμεν διόλου εἰς τὸ ταξειδί τοῦ Ὁκεανοῦ ; Διότι βέβαια ἤλθατε και σεῖς με' τὸ ἰδιὸν ἀτυμπλοῖον, ἀφοῦ αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον ποῦ ἔφυγε μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας εἰς τὸ σπίτι μου...

— Ἀπλοῦστατα, διότι δὲν ἐβγαίνα

ἀπὸ τὴν καμπίνα μου, παρὰ τὸ βράδυ. Εἶχα διαταγὰς νὰ μείνω ἀβάρατος, ἀλλὰ νὰ λαμβάνω πληροφορίας διὰ τὰς ἐξείης τῆς ζωῆς σας ἔμαθα μ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ὀνόματα τῶν φίλων σας, και, ὡς βλέπετε, δὲν τὰ ἐλησμόνησεν ὁ ἀνεψιὸς μου... Τώρα, ὀφείλω νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ἐνεργῶ σύμφωνα με' τὰς διαταγὰς ποῦ ἔλαβα, ὄχι ἀπὸ αὐθέντην, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα φίλον, τὰς ἐπιθυμίας τοῦ ὁποῖου εἶμαι λίαν εὐτυχῆς ποῦ ἐκελεῶ.

— Καὶ αὐτὸς εἶπε ὁ Βόρις Βολκῶφ ! ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος. Ποῦ εἶνε ! Πότε θὰ τὸν ἴδῃ ; Τί με' θέλει ;

— Μόνος του θὰ σὰς τὸ εἶπῃ. Ἄν ὁμως ἡμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ σὰς φανώμεν χρήσιμοι, θὰ σὰς συνοδεύσωμεν εὐχαρίστως εἰς τὸ Μπουλαβάγιο. Ἐως ἐκεῖ θὰ σὰς χρησιμεύσωμεν ἀπλῶς ὡς ὄδηγοί, θὰ σὰς ἀφίσωμεν ὁμως ἐντέλως ἐλευθέρους νὰ κάμνετε ὅ,τι θέλετε. Ὁ Βόρις Βολκῶφ ἐπιθυμῆ νὰ μὴ γνωρισθῆ εἰς σὰς, παρὰ ὅταν τὸ κρίνῃ πρόσφορον μὴ δοκιμάσετε λοιπὸν οὔτε νὰ εἰσδύσετε εἰς τὸ μυστήριον, με' τὸ ὁποῖον περιβάλλεται, οὔτε νὰ νὰ ζητήσετε νὰ μάθετε ποιοὶ εἴμεθα ὁ ἀνεψιὸς μου και ἐγὼ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα παρὰ βωδὰ πρόσωπα εἰς τὴν ὑπόθεσιν ποῦ σὰς ἐνδιαφέρει, και κανεῖς ἐδῶ δὲν μὰς γνωρίζει.

Τὰ εἶπεν αὐτὰ με' τρόπον ἀπείρως γλυκύν, ἀλλὰ μὴ δεχόμενον ἀντίρρησην οἱ Γάλλοι τὸ ἐνόησαν. Ἀνέβησαν λοιπὸν και ἐκάθησαν εἰς τὸ τετράτροχον τὸ ἀγόρι, πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς του ἐφέρετο με' ἓν εἶδος σεβασμοῦ, προσεκάλεσε τὸν κ. Ζουανίκ νὰ καθίσῃ δίπλα του εἰς τὸ πρῶτον ἐδῶλιον.

— Ἐμπρὸς ! εἶπε, χαλαρώνων τὰ ἡνία τῶν δύο ἁλόγων, και ὁ Γιάγκος, ὅστις ἦτο φιλαθλὸς διακεκριμένος, ἐθαύμασε τὴν ἀπταιστον εὐκολίαν και τέχνην ποῦ ἐκρατοῦσε τὰ ἡνία, ἐνῶ ὠμιλοῦσε με' τὸν παρακαθήμενόν του.

Ἐρωσιμῶνος τὸ αἰνίγμα, ἀντὶ νὰ φωτισθῆ, ἐγένετο σκοτεινότερον. Ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ δύο μαῦροι, τῶν ὁποίων ἡ μόρφωσις, οἱ λεπτοὶ τρόποι, αἱ γενικαὶ γνώσεις, ὡς ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν των, ἐπὶ μυρίων θεμάτων, ἔκαμαν τοὺς Γάλλους νὰ μὴν ἠξεύρουν τί νὰ φαντασθοῦν ;

«Μήπως εἶνε λευκοί, μεταμορφωμένοι ἔτσι, διὰ νὰ μὰς ἐξιχνιάσουν εὐκολώτερα ;» ἐσυλλογιζέτο ὁ Γιάγκος, τοῦ ὁποῖου ἡ φαντασία εἶχε πάρῃ δρόμον, ἂν και ἐφαίνετο προσέχων μόνον εἰς τὴν συνομιλίαν του με' τὸν Μέγαν Ἀρχηγόν και, ἀπὸ μέσα του, ἐπρόσθεσεν :

«Αὐτὸς ἐδῶ, ποῦ μοῦ ὀμιλεῖ, εἶνε ἴσως ὁ Βόρις Βολκῶφ, ὁ ἴδιος διότι, ἐπὶ τέλους, ὁ πατέρας μου ποτὲ δὲν μὰς ἔδωσε σαφεῖς πληροφορίας, σχετικῶς με' τὴν φυλὴν τοῦ εὐεργέτου του.»

Μόλις ὁμως διετύπωσεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, και ἀμέσως τὴν ἀπέριψεν. Ὁ Βόρις Βολκῶφ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ὀλιγώτερα τῶν 50 ἕως 55 ἐτῶν, και ὁ Μόνας, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, δὲν ἐφαίνετο περισσότερο ἀπὸ τριάντα.

Ἐπειτα δέ, ἡ φυλὴ τοῦ θεῖου και τοῦ ἀνεψιοῦ ἦτο καταφανὴς με' τὸν ἀφρικανικὸν τῆς τύπον, τὸν πολὺ ἐξηγενησμένον βέβαια, διότι εἶχαν και οἱ δύο ἐξόχως ὠραία χαρακτηριστικὰ, πάντοτε αἰσθητὸν ὁμως ἀπὸ τὴν στενότητα τοῦ μετώπου, ἀπὸ τὴν προεξοχὴν τῶν γνάθων, ἀπὸ τὴν ἐξόχωσιν τῶν χειλέων και ἀπὸ τὸ ἰῶδες χρῶμα τῶν ὑμένων τῆς μύτης. Εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο, ὅλα αὐτὰ τὰ σημεῖα ἦσαν πειστικώτερα ὡς ἐκ τῆς συνπαρξέως των, παρὰ ἐὰν ἐλαμβάνοντο ἓνα-ἓνα χωριστὰ ἂν ἐβλέπατε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ των εἰς τὸ πρόσωπον κανενὸς Εὐρωπαίου, δὲν θὰ σὰς ἔκαμνε πολλὴν ἐντύπωσιν. Ἡ μύτη, μικρὴ, δὲν ἦτο διόλου πλακωτὴ τὸ στόμα, μεγάλο, δὲν εἶχε παραπολὺ χονδρὰ και κρεμαστὰ τὰ χεῖλη.

Ἦσαν βεβαίως τέκνα τῆς ἀφρικανικῆς γῆς, ἀλλὰ ὠραιότερα, ὄχι τὸσον μαῦρα ὅσον τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ὁμοφύλων των, και ἀνῆκον εἰς λαόν, τὸν ὁποῖον, φαίνεται, εἶχε καλλίτερον ἐυνοήσῃ ἡ Φύσις.

Τὸ τετράτροχον ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὁρους Νέλσωνος. Οἱ Γάλλοι ἐκάλεσαν τοὺς ἰθαγενεῖς εἰς τὸ δεῖπνον, και αὐτοὶ ἐδέχθησαν προθύμως. Οἱ πέντε συνδαιτυμόνες ἐκάθησαν εἰς ἓν ἰδιαίτερον τραπέζι τῆς μεγάλης αἰθούσης, ὅπου ἦτο μεγάλη συρροὴ ἀπὸ Ἀγγλους ἀξιοματικῶς και Ἀγγλίδας κυρίας με' ἀνοικτόχρωμα φορέματα.

Ο Ὑβὼν παρετήρησεν ὅτι τὸ «ἀραπάκι» δὲν παρέλειπε καμμίαν ἀπὸ τὰς ποικίλας συνηθείας τῆς συμπεριφορᾶς εἰς τὰ «μεγάλια τραπέζια», και ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του «ποῦ τάχα νὰ τὰ ἔμαθε, και ποῦ ν' ἀπέκτησεν αὐτὴν τὴν ἄνεσιν, ἐκεῖνος ὁ μικρὸς Ἀφρικανός ;»

Ἐνῶ ὁ Ὑβὼν ἐσυλλογιζέτο αὐτὰ, ὁ Γιάγκος διηγείτο τὰ τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τὸ προξενεῖον και πόσῃν ἀνησυχίαν ἀπεκόμισεν ἀπὸ ἐκεῖ διὰ τὰς δυσκολίας τοῦ ταξειδίου των.

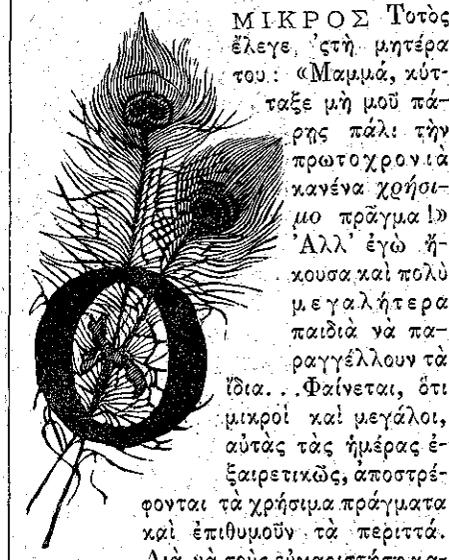
Τὸ ἀγόρι με' τὴν λεοντῆν, πλησίον τοῦ ὁποῖου ὁ Μέγας Ἀρχηγός δὲν ἐφαίνετο πολὺ σημαίνων, τοὺς καθησύχασε :

— Μὴν ἔχετε ἀνησυχίαν ἄβριον θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγὼ εἰς ἓνα ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῖου τὰ θελήματα ἐκτελοῦν αἱ ἀγγλικαὶ ἄρχαι, χωρὶς δευτέρου λόγον.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός ; ἠρώτησεν ὁ Ὑβὼν, με' τὴν ζωηρότητά του, τὴν ὁποῖαν δὲν κατώρθωνε νὰ συκρατῆ. (Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΠΕΡΙΤΤΑ ΔΩΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ Τότες ἔλεγε, ἐστὴ μητέρα του : «Μαμαῦ, κύτταξε μὴ μοῦ πάρῃς πάλι τὴν πρωτοχρονιά κανένα χροῖμο πρᾶγμα !» Ἄλλ' ἐγὼ ἠκουσα και πολὺ μεγαλήτερα παιδιὰ νὰ παραγγέλλου τὰ ἴδια... Φαίνεται, ὅτι μικροὶ και μεγάλοι, αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐξαιρετικῶς, ἀποστρέφονται τὰ χρήσιμα πρᾶγματα και ἐπιθυμοῦν τὰ περιττά.

Διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ κανεῖς ἀληθινὰ, πρέπει νὰ τοῖς χαρίσῃ κάτι περιττόν. Τὸ χρήσιμον τοὺς δυσαρρεστῆ, τοὺς λυπεῖ και σχεδὸν τοὺς προσβάλλει.

Καὶ ὡς νὰ ἐγνώριζαν τοῦτο κάλλιστα οἱ ἔμποροι, ἔχουν φορώσῃ τώρα τὰ μαγαζιά των με' πρᾶγματα ἄλω και περιττά. Τὰ χρήσιμα, τὰ καθημερινῆς χρήσεως και ἀνάγκης πρᾶγματα, παρηγωνιάσθησαν και ἐκρύφθησαν. Παντοῦ, εἰς ὅλας τὰς προθήκας, παιγνίδια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν καμμίαν χρησιμότητα, παντοῦ στολίδια μάτια, παντοῦ ἀντικείμενα κομψά, στυλινά, φαντακτερά, ὠραία, ἀκριβά, — πολὺ ἀκριβά μάλιστα — ἀλλ' ἄχρηστα. Ἀκόμη και εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα, τὰ χρησιμώτερα βιβλία, τὰ ἀναγκαϊότερα, τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὸν μαθητὴν, τὸν φοιτητὴν, τὸν ἐπιστήμονα, ἐσκαπᾶσθησαν με' τὰ βιβλία τῆς πολυτελείας, τὰ λαμπρὰ και χρυσόδετα, τὰ ὁποῖα ἂν δὲν εἶνε ὅλως διόλου περιττά, δὲν εἶνε ὁμως και ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Καὶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, χιλιάδες, ἑκατομμύρια δραχμῶν θὰ ἐξοδευθοῦν, θὰ πεταχθοῦν εἰς τὸν ἀέρα, διὰ παιγνίδια ποῦ θὰ σπάσουν εἰς τὰ χεῖρια τῶν παιδιῶν, διὰ γλυκίσματα και ζαχαρωτὰ ποῦ θὰ τοὺς χαλάσουν τὸ στομάχι, διὰ κοσμήματα, τὰ ὁποῖα θὰ φυλαχθοῦν διὰ τὴν ὄραν των, και διὰ κομψὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ χρησιμοποιοῦσιν ἴσως ποτέ...

Οἱ φρόνιμοι, οἱ πρακτικοὶ ἄνθρωποι λέγουν ὅτι αὐτὸ ποῦ γίνεται εἶνε μεγάλη ἀνοησία. Καὶ ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν δῶρα πρωτοχρονιάτικα, προτιμοῦν νὰ χαρίζουν εἰς τοὺς προσφιλεῖς των πρᾶγματα χρήσιμα, ἢ χρήματα με' τὴν

θερμὴν σύστασιν νὰ μὴ τὰ ἐξοδεύσουν εἰς περιττά.

Νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης. Νομίζω ὅτι και τὰ περιττά πρᾶγματα ἔχουν τὴν χρησιμότητά των. Πρῶτον δὲ και κύριον, αὐτὰ προξενοῦν τὴν μεγαλητέραν χαρὰν, ἢ δὲ χαρὰ, πιστεύσατέ μου, δὲν εἶνε διόλου περιττὸν πρᾶγμα ! Ἐπειτα εἶνε ὠραία, και ὅσον πλεόν περιττά, τὸσον και ὠραιότερα. Διότι ἡ ὠραιότης μόνη δικαιολογεῖ τὴν ὑπαρξίν των, και ἡ ὠραιότης κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ περιττή... Μοῦ φαίνεται λοιπὸν, ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῶν δῶρων, τὰς ὅλως διόλου ἐξαιρετικῶς, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ εἶνε ἡμέραι χαρᾶς και ἀπολαύσεως, δὲν κάμνει κανεῖς και μεγάλην ἀνοησίαν, — ἀπεναντίας μάλιστα κάμνει ἔργον φρονήσεως, — ἂν χαρίσῃ εἰς ἓνα πρόσωπον ποῦ τὸ ἀγαπᾷ, κάτι τι ποῦ θὰ τοῦ προξενήσῃ χαρὰν. Καὶ διὰ νὰ προξενήσῃ χαρὰν, τὸ κάτι αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε ὠραῖον, δηλαδὴ περιττόν.

Διὰ νὰ πεισθῆτε, ἐρωτήσατε τὸν ἑαυτὸν σας. Ὁ νεαρὸς φοιτητῆς θὰ ἦτο τρώντι εὐχαριστημένος, ἂν ὁ πατέρας του τῷ ἐχάριξε τὴν πρωτοχρονίαν μίαν νέαν ἐκδοσιν Ρωμαϊκοῦ Δικαίου ἢ Φυσιολογίας ; Ὁ μικρὸς μαθητῆς θὰ ἐπροτιμοῦσε ἀρά γε βιβλία τοῦ σχολείου του, κάλτσες ἢ φανελλες ; Καὶ ἡ μικρὰ κόρη, ἡ ὄνειρευομένη κοῦκλες και κουκλόσπιτα, θὰ ἐνθουσιαζέτο με' ὀλίγον ὕφασμα δι' ἐπανωφόρι χειμωνιάτικο ἢ μ' ἓνα ζευγάρι ὑποδήματα ;

Δὲν τὸ πιστεύω... Καὶ ὅσα παιδιὰ λέγουν ὅτι τοὺς ἀρέσουν τὰ χρήσιμα δῶρα, νομίζω ὅτι προσποιοῦνται. Τὰ χρήσιμα πρᾶγματα τὰ ἔχει κανεῖς καθημέραν. Τὰ περιττά εἶνε τὰ ἔκτακτα, και τὰ ἔκτακτα εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μικροὺς και μεγάλους μὰς εὐχαριστοῦν περισσότερο. Ὅστε δὲν βλέπω τίποτε τὸ παράλογον εἰς τὸ νὰ ἱκανοποιῆ κανεῖς, μίᾳ φορὰ τόσο, ὅταν εἰμπορῆ, τὴν ἀθροωπίνην αὐτὴν ἐπιθυμίαν τῶν προσφιλῶν του, χωρὶς νὰ κλαίῃ τὰ χρήματα ποῦ τάχα πετᾷ, και χωρὶς νὰ νομίζῃ, παραλόγως, ὅτι θὰ τοὺς εὐεργετοῦσε περισσότερο, ἂν τοῖς ἀγόραζε τίποτε χρήσιμον.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μου ἀναγνώστας δὲν δέχονται μόνον δῶρα, ἀλλὰ και κάμνουν. Δι' αὐτοὺς τοὺς εὐτυχεῖς κυρίως γράφω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Οἱ γονεῖς των, οἱ συγγενεῖς των, οἱ φίλοι των, ἐφρόντισαν ἤδη νὰ τοὺς χαροποιήσουν με' τὰ πλεόν ὠραία, κομψὰ και περιττά πρᾶγματα. Χωρὶς διαταγῶν, ἂς κάμουν και αὐτοὶ τὸ ἴδιον δι' ὅσους θέλουν νὰ χαροποιήσουν. Τὸ χρήσιμον, τὸ πολὺ χρήσιμον δῶρον, αὐτὰς τὰς ἐξαιρετικῶς ἡμέρας, καταπᾶ σχεδὸν πρό-

στυγον. Ξεύρετε δε και τί άλλο; Και προσβλητικόν, επομένως άγενές. Προπάντων όταν ο προστατευόμενός σας είνε πτωχός και επιθυμή να τὸ κρύπτῃ. Μ' ένα χρήσιμον δῶρον τῷ φανερώνατε ὅτι γνωρίζετε τὴν πτωχείαν του, και αὐτὸ τὸν λυπεῖ. Ἐνῶ μ' ένα δῶρον περιττόν, τὸν πείθετε ὅτι τὸν θεωρεῖτε ἰσότημον, και ἐντὺ τὸν χαροποιεῖ ἰδιαιτέρως.

Σὰς ἀσπάσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Προχωρεῖ ὁ Καραμπαμπούλας, συλλογισμένος και κατσοφιασμένος, μέσα στο παλάτι του. . .

Ἐξαφνα ὅμως στέκεται, και τεντώνει τὰς αὐτάρεις του. . . Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς μεγάλης Αἰθούσης τοῦ Θρόνου ἀκούεται μιά πολὺ ἀστία καντάδα. Κάποιος τραγουδᾷ ἐκεῖ μέσα, και, καθὼς τραγουδᾷ, τσουγγραρίζει με παραφωνίες μιά βραχυσιασμένη κιθάρα.

Ὁ τραγουδιστὴς εἶνε ὁ Ἐπίσημος Ποιητὴς τῆς Αἰθῆς τοῦ Καραμπαμπούλα, ἐκεῖνος ποῦ τραγουδᾷ τόσο γλυκά, ὥστε, ἅμα ἀκουσθῆ τὸ τραγοῦδί του, βγαίνουν ἔξω ὅλα τὰ ποντίκια. Βγαίνουν μάλιστα τόσο πολλά, ὥστε ὁ Καραμπαμπούλας ὑπεχρέωσε τὸν Ποιητὴν του νὰ φορῆ ἕνα μακρὸ φουστάνι, ὅπου εἶνε ζωγραφισμένα καμμιὰ εἰκοσαριά κεφάλια γάτας, γιὰ νὰ τὰ βλέπουν τὰ ποντίκια και νὰ τρυπῶνουν πάλιν στὲς τρύπες των.

Βλέπετε τί σοφὸς βασιλεὺς; Ὁ ἐλλογιμώτατος κύριος Ποιητὴς δὲν εἶχε πάρῃ εἶδῃσιν οὐ ἐπέστρεψεν ὁ αὐθέντης του. Και ἐπειδὴ τὸν ἔχει πιάσῃ ὁ αἰστρος, κάθεται και αὐτοσχεδιάζει ἕνα τραγουδάκι: Αὐτό:

«Τὸ κύριον Διακεῖτῃ μὲ τὴ βαρκοῦλα,
— Ἀχ! Καραμπαμπούλα!
Ἐκαμε σένα μιά νοῦλα,
Φωνάζει ἐσένα φαταοῦλα,
Θὰ κόψῃ ἐσένα τὴ μυτοῦλα. . .»

— Ἀχ! μαννοῦλα! ἄχ! μαννοῦλα! . . . ὦχ! ὦχ! μαννοῦλα!

Μὲ τὴν ἴδιαν ὁμοιοκαταληξίαν, ἀλλὰ εἰς πολὺ διαφορετικὸν ἤχον, ἐτελειώσε τὸ τραγουδάκι του, ὁ καιμμένος ὁ Ποιητὴς. Διότι ὁ Καραμπαμπούλας, κάμνει ἕναν πῆδρο, μ' ἕνα κουρμπάτσι ἀπὸ δέρμα ἰπποποτάμου στο χέρι, και χειροτονεῖ τὸν ἐλλογιμώτατον Ποιητὴν του, και τὸν κάνει τοῦ ἀλατιοῦ, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν ἀφροὶ ἀνακατωμένοι με κάτι ἀλλόκοτα λόγια: Σουβλα! . . . καπαμᾶ με μπανάνες. . . κεφτεδάκια. . . τὸ κεφάλι πατσᾶ. . . σηκῶτια φρικασῶ. . . κτλ. κτλ.

Μὲ αὐτὴν τὴν γυμναστικὴν, ἐπραυνοθησαν λιγάκι τὰ νεῦρα τοῦ Καραμπαμπούλα. Πηγαίνει και κάθεται εἰς τὸν θρόνον του, και ἀνασπίνει εὐχαριστημένως. Ἐχει ξεθυμᾶνῃ πιά.

Ἄν ἐρωτᾶτε γιὰ τὸν Ἰταμπῆ, αὐτὸς πλέει εἰς τὴν εὐτυχίαν. . . Κάμνει ὄνειρα χρυσᾶ. . . Νά! θὰ τὸν φάγῃ τώρα, τὸν ἀντίκζηλόν του, αὐτὸν τὸν ἔλεεινὸν ποιητὴν, ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ πρωθυπουργός. Πρωθυπουργός θὰ γίνῃ ὁ ταμπουκοκράτης. . . Τί καλά!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ Ἀνδρέα ὅμως εἶχεν ἀκούσῃ τὴν ἐρώτησιν τῆς Παυλίνας και τὴν ἀπάντησιν τοῦ Γάστωτος. Και συνεπέραναν ἀπὸ αὐτὸ ὅτι ἦτο πτωχός ὁ ἐξάδελφός της. . . Διότι—τί περίεργον, ἀλήθεια!

— ἂν και ἐφαίνετο ὅτι τὸ ἀπέκρουε, δὲν ἀμφέβαλλεν ὅμως ὅτι ἦτο πράγματι ἐξάδελφός της τὸ ἄλλο πρόσωπον ποῦ τὸ ἔλεγον ἐπίσης Ἀνδρέαν τὸ ἀγόρι.

Ἐσκέφθη τότε τὸν πατέρα της. Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχής, ἅμα ἤκουεν ὅτι ὑπῆρχε και ἄλλος Δεβουσό, τὸν ὁποῖον θὰ ἤμποροῦσε ν' ἀφήσῃ διάδοχον εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του!

Ἀλλὰ ἀ-

μέσως ἄλλο, ἐγωῖστικώτερον, αἰσθημα ἦλθε ν' ἀμαυρώσῃ τὴν πρώτῃν ἐκείνην ὁρμὴν τῆς καρδίας, και ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ πάλιν, ὅτι κατ' ὅλα τὰ φαινόμενα, αὐτὸς ὁ Ἀνδρέας Δεβουσό δὲν τῆς ἦτο ἀπολύτως τίποτε.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ προδείπνου, ἡ Παυλίνα, ἡ ὁποία ἀφορμὴν ἤθελε νὰ ξαναρχίσῃ τὸ προσφιλές της θέμα, ἐπλησίασε τὴν νέαν ξένην.

— Πολλὲς φορὲς σὰς ἐλυπηθήκαμε. . . τῆς εἶπε μετὴν γλυκυτέραν τῆς φωνήν.

— Μ' ἐλυπηθήκατε! ἐφώνασε με ἀπορίαν ἡ Ἀνδρέα.

— Ναι, θὰ ἔχετε τόση μοναξιά, χωρίς ἀδελφός, χωρίς ἀδελφή! Ἡ Λαύρα Ρεμβάλ μᾶς ἔχει κἀνὴ λόγο γιὰ σᾶς. Τὴν γνωρίζετε; Εἶνε τόσο καλὴ, τόσο εὐγενικὴ κόρη!

— Δὲν τὴν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα. Ἐκτὸς τούτου, εἶνε πολὺ πτωχή! δὲν ἔχω καμμίαν διάθεσιν νὰ τὴν γνωρίσω.

Ἦλθε τώρα ἡ σειρά τῆς Παυλίνας ν' ἀπορήσῃ:

— Πῶς; ἐπειδὴ εἶνε πτωχή; Και τί πειράζει ποῦ εἶνε πτωχή;

— Και ἔπειτα, ἡ κυρία Ρεμβάλ εἶνε δασκάλισσά μου, παρετήρησεν ἡ Ἀνδρέα, με πολὺ περιφρονητικὴν ἔκφρασιν εἰς τὴν φωνήν της.

— Ὅμοιωτῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ.

— Και ὅμως εἶνε ἀπλούστατον τὸ πρᾶγμα! ἀφοῦ ἡ μητέρα εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἡ κόρη δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε φίλη μου.

Καθὼς ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις, πειραγμένη, στενοχωρημένη, εἶχεν ὑψώσῃ ἡ Ἀνδρέα τὸν τόνον τῆς φωνῆς της! καί, ἐπειδὴ συγχρόνως ὁ θόρυβος ἀπὸ τὰ γέλια και τὰς φλυαρίας εἶχεν ὀλίγον κοπάσῃ, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας ἤκουσαν τί εἶπεν.

Ἡ κυρία Γριβῶ, με τὴν καλὴν και δικαίαν καρδίαν της, δὲν ἤμποροῦσε νὰ πιστεῖσῃ τ' αὐτιά της. Ἐδυσκολεύετο νὰ φαντασθῆ ὅτι ἡ Ἀνδρέα, ἡ ὁποία ἐτίναζε τόσο ἡσυχὰ με τὴν ἀκραν τῶν δασκῶν της τὰ ψίχουλα ποῦ εἶχαν πέσῃ εἰς τὸ φῶρεμά της, εἶχε πράγματι τὸν σκοπὸν νὰ εἰπῆ ὅ,τι εἶπεν, ἢ τοῦλάχιστον ὅτι τὸ ἐσκέπτετο.

Ὅσον διὰ τοὺς καλεσμένους, αὐτοὶ ὅλοι ἐγνώριζαν και ἀγαποῦσαν τὴν μικρὰν Λαύραν και δὲν ἤμποροῦσαν παρὰ ν' ἀγανακτήσουν διὰ τὴν γελοίαν ὑπεροφίαν, με τὴν ὁποίαν ὠμίλησε δι' αὐτὴν ἡ δεσποινὴς Δεβουσό. Ἀπὸ ὅλων ἐκείνων τὸν μικρόκοσμον, ὁ Γάστωτος ἦτο ὁ ζωηρότερον αἰσθανθεὶς τὴν ὑβρίν, ποῦ ἔγινεν εἰς τὴν κοινὴν των φίλων, και ἐψιθύρισε διὰ λογαριασμὸν τῆς φαντασμένης και ἀνοήτου κόρης μερικὰ λόγια. Δὲν τὰ ἤκουσε μὲν ἐκείνη ἀλλὰ δὲν ὠμοίαζαν διόλου πρὸς φιλοφρονήματα. . .

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Ἀνδρέαν, αὐτὴ δὲν συνησθάνθη ἀρετὰ τὴν ἀξιοθρήνητον ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν τὰ ἀνοστα ἐκεῖνα λόγια της εἶχαν κάμῃ εἰς τὸ ἀκροατήριόν της. Ἀφοῦ τὸ προδείπνον ἐπῆρε τέλος, ἰεκούμωσε τὰ γάντια της με φαινομενικὴν ἀταραξίαν, κατόπιν δὲ ἐσηκώθη διὰ νὰ φύγῃ.

— Νὰ σὰς ξαναδοῦμε, δεσποινίς, — τὴν ἐχαιρέτησε με

Ἀνδρέας νὰ γίνουιν κόκκινα σὰν παπαρούνες.

— Δὲν θέλω πιά οὔτε στιγμὴν νὰ μείνω ἐδῶ, γιὰ νὰ με προσβάλλουν ἔτσι! Εἶσθε ἀγυπόφορη, κυρία μου! ποτὲ πιά

«Ἡ Σολάντζη ἔκαμε καθήκοντα οἰκοδεσποινίς. . .» (Σελ. 29, στ. γ')

δύσθυμον τόνον ὁ Γάστωτος, ὀρθιος κοντὰ στὴν μητέρα του! θὰ εἶσθε βέβαια εὐχαριστημένη ποῦ φεύγετε, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ταιριάξετε μαζί μας. . .

Ἡ Ἀνδρέα τὸν ἐκύτταξε με ἐρωτηματικὸν ὕφος, ἔρριψεν ἔπειτα ταχὺ βλέμμα εἰς τὰ ἄλλα παιδιά, και μὴ βλέπουσα παντοῦ παρὰ κατεδασμένα μούτρα, ἀντελήφθη καθαρά, ἂν και ὄχι πολὺ κολακευτικὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν της, ὅτι εἶχε κινήσῃ τὸν γόλον των.

— Ἄ! εἶπε με ἕνα περιφρονητικὸν μορφασμὸν, και ὁ λόγος εἶνε αὐτὸ ποῦ εἶπα διὰ τὴν Λαύραν Ρεμβάλ;

— Δὲν μᾶς ἐλύπησεν αὐτὸ ποῦ εἶπατε, ἀπήντησεν ἡ κυρία Γριβῶ, ἐνῶ με τὴν παλάμην της ἐσταματοῦσεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ υἱοῦ της τὰ προσβλητικὰ λόγια, ποῦ ἦσαν ἔτοιμα νὰ ἐκτραγοῦν αὐτὸ ποῦ μᾶς θλίβει εἶνε ὅτι ἰδέαι τόσο ταπειναί και ἐλεειναί, τόσο δυσάρεστοι διὰ σᾶς και τόσο ἀστοχοὶ διὰ μίαν ἀπὸ τὰς φίλας μας, κατώρθωσαν νὰ εὑρουν θέσιν εἰς τὴν καρδίαν σας. Ἄν ἐγνώριζατε πόσον ἀνόητη και πρόστυχη φαίνεσθε, ὅταν ὀμιλεῖτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ μᾶς ἐκάμνατε τὴν χάριν νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσετε με αὐτὰς τὰς σκέψεις σας. Αὐτὴ ἡ ἐπιτίμησις, ἡ τόσο τραγεῖα ὅσον και δικαία, ἔκαμε τὰ μάγουλα της

σία της εἰς τῆς κυρίας Γριβῶ, ἦτο πῦρ και μανία ἐναντίον ὅλων τῶν μαρτύρων τῆς τελικῆς σκηρῆς, ἡ ὁποία τόσο ἐπληγῶσε τὴν φιλαυτίαν της. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. Ο ΠΟΛΗΛΑΤΗΣ

Ἡ Ἀνδρέα ἀνέβη εἰς τὸ ἀμάξι της φοβερά συγχυσμένη. Ἦτο με ὅλους θυμωμένη με τὴν κυρίαν Δὲ Λόρτζ, διότι τὴν ἐπειράζε με τὰ εἰρωνικά της γέλια με τὴν κυρίαν Γριβῶ, διότι ἐτόλμησε νὰ ἐπικρίνῃ τὴν διαγωγὴν της και νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ και, πρᾶγμα περίεργον! ἦτο ἀκόμη περισσότερο ὀργισμένη με τὴν Λαύραν Ρεμβάλ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα, ριφθὲν ἔτσι εἰς τὴν τύχην, εἶχε γίνῃ ἀφορμὴ, χωρίς νὰ ἔχῃ εἶδῃσιν ἐκείνη, νὰ δοθῆ εἰς τὴν Ἀνδρέαν ἀπὸ τὴν οἰκοδεσποινίαν τὸ αὐστηρὸν ἐκεῖνο μάθημα τῆς καλῆς συμπεριφοράς.

Ἐνῶ τὴν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ ἐκεῖ με καλπασμὸν τὰ δύο ἄλογα, αὐτὴ ἔβραζε μέσα της και ἔκαμνε σχέδια ἐκδικήσεως. . .

Ἐξαφνα ἠκούσθησαν φωναὶ

ἀπὸ τὸν δρόμον, και ἕνας ἐφηβος, ἕως δεκαπέντε ἐτῶν, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἀκραν ἐνὸς σωροῦ πετρῶν και ἐπροχώρησε, κούτσα-κούτσα, με ὕφος πολὺ στενοχωρημένον. Ἦτο βουτηγμένος εἰς τὴν σκόνην τὸ πανταλόνι του ἦτο σχισμένον εἰς τὰ γόνατα! εἰς τὸ χεῖλος τοῦ δρόμου ἦτο πεσμένον ἕνα ποδηλάτον με στραβωμένα τὰ ὑποπόδια. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ νέος ποδηλάτης εἶχε πάθῃ κάποιον δυστύχημα.

Ἄμα εἶδε τὸ ἀμάξι νὰ πλησιάζῃ κοντὰ του, ἐβγαλεν εὐγενῶς τὸ κασκέττο του κ' ἐχαιρέτισε τὴν Ἀνδρέαν, ἡ ὁποία μόλις και μετὰ βίας κατεδέχθη νὰ χαμηλώσῃ ἐπάνω του τὰ βλέμματά της. Ὁ ποδηλάτης ὅμως ἀπετάθη πρὸς τὸν ἀμαξῆαν:

— Ἡμπορεῖτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ εἰπῆτε, ποῦ εὐρίσκονται κοντήτερα αὐτὴν τὴν στιγμὴν: πρὸς τὴν Λεπτοκαρυάν ἢ πρὸς τὴν Τουρέττην; διότι μετὸ κακὸ ποῦ ἔπαθα ἀπὸ αὐτὸ τὸ πέσιμο, ἤθελα νὰ κάμω ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον δρόμον.

— Ὡ! εἰμασθε πολὺ κοντήτερα πρὸς τὴν Λεπτοκαρυάν, ἀπήντησεν ὁ ἡγίολος! ὁ πύργος ἀπέχει ἐνάμισυ χιλιόμετρον περίπου, ἐνῶ εἶνε τρία σχεδὸν ἀπὸ ἐδῶ ὡς τὴν Τουρέττην.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐφήβου ἐξέφρασε κάποιαν δυσάρεσκίαν. Ἐσεῖσε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν, κ' ἔκαμε τὴν ἀπόφασίντου: — Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, πάω κ' ἐγὼ στὴν Λεπτοκαρυά! ἀλλὰ αὐτὸ μοῦ χαλᾷ κάπως τὰ σχέδια.

«Ὁ νέος ποδηλάτης εἶχε πάθῃ δυστύχημα. . .» (Σ. 37.)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

— Στην Λεπτοκαρυά; Και τί δου-
λεία έχετε σεις στην Λεπτοκαρυά; η
ρώτησεν η Ανδρέα, με στρυφνόν τόνον,
λαμβάνουσα μέρος εις την συνομιλίαν.

Της είχε κακοφρανή, διότι την έσταμά-
τησαν έτσι εις το μέσον του δρόμου, και
δέν ελάμβανε καν τον κόπον να όμιλήσῃ
εὐγενώς εις τον νέον ξένον, όπως έχο-
μεν καθήκον να κάμνωμεν προς οιοδήποτε,
πλούσιον ή πτωχόν, ισχυρόν ή ά-
σημον, ό όποιος έρχεται και μäs όμιλεί
με εὐγενή τρόπον.

Τά γαλανά και όλόφεργα μάτια του
άγνώστου ύψώθησαν με έκφρασιν εκ-
πλήξεως προς την δεσποινίδα. Δέν τον
έκαμε ν' άπορήσῃ ή έρώτησίς της, ή
διόλου ύποχρεωτική, άλλ' ό τόνος, με
τον όποιον ειχε γίνη διότι η Ανδρέα
την ειχε προσφέρῃ με μίαν περιφρόνησιν,
ή όποια έδεικνυε χυδαίότερον τον άπότο-
μον και άγροίκον τρόπον της έρωτήσεως.

Ό ποδηλάτης την έκύτταξε καλά κατά
πρόσωπον, και έφάνη ότι έπερίμενον ή
να έκρασθή η Ανδρέα όλίγον εὐπρε-
πέστερα ή να έξηγήσῃ τι ήθελε να ειπῆ.
Υπό το ειλικρινές και έπίμονον
βλέμμα του νεαρού ξένου, ή φαντασμένη
τά έγρασεν, έδαμάσθη, και ή άλαζονεία
της ήλθεν εις την άκμην να καταθέσῃ
τά όπλα.

— Διότι, ξεύρετε, — έτραύλισεν, —
έγώ, με τον πατέρα μου, είμαι ή ιδιο-
κτήτρια του πύργου της Λεπτοκαρυάς.
έχω λοιπόν το δικαίωμα να μάθω τί...

Έκεινος δέν την άφησε να τελειώσῃ.
— Άλήθεια; Μά τότε έσεΐς είσθε
ή δεσποινίς Δεβουσύ! έφώνησεν ό πο-
δηλάτης, ένῶ τὸ πρόσωπόν του εγέμιζεν
άπό φαιδρότητα. Τί καλή τύχη, να σας
συναντήσω! διότι κ' έγώ λέγομαι Δε-
βουσύ, και είμαι έξάδελφός σας.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

Αλφα, Βήτα, Φι και Χι
το άρνάκι το παχύ,
Γάμα, Δέλτα, Ταυ και Ψι
θα το βάλω στο ταψι,
Ζήτα, Ητα, Θήτα, Γιώτα

— έπειτά; "Α μήν ερώτα.
"Εμίλον και τόρα Σι
ούτε άλλος, ουτε σύ,
Ο μικρό και Ω μεγάλο
εις το φούρνο θα το βάλω,

Κάππα, Λάμβδα, Πι και Μι
θα ψηθῆ σε μιά στιγμῃ,
Υμίλον, Ει, Νι, και Ρω
και θα φάγω να χαρώ.
Γιατί βλέπεις στο νερό
Ξερώ τάλφα και το βήτα
κι όλα τάλλα γράμματα
Αώσε μου λοιπόν και πήτα,
πάρε μου και πράμματα.

ΦΑΚ

Τί ώραίος γέρος ποῦ ήτο ό κύριος
Παῦλος, ό άπόστρατος ταγματάρχης,
μ' όλα τα έβδομητά χρόνια του! Το
βλέμμα του ήτο τόσο καθαρόν και γα-
λήνιον, ώστε έβλεπες άμέσως ότι καμ-
μία άνάμνησις κακή δέν το έθόλωνε,
καμμία κακή πράξις δέν εδάρυνεν εις
την συνείδησίν του. Έμνευεν εις την
έξοχήν, και τα έγγονάκις του έπήγαι-
ναν συχνά, τας έόρτας και τας διακο-
πάς, κ' έμεναν μαζί του...

Ένα πρωί, κατά τα μέσα του Σε-
πτεμβρίου, ό παππούς ειχε πολλήν έρ-
γασίαν εις τον κήπον. Έσκαπτε μόνος
του δια να προετοιμάσῃ το μέρος, όπου
ειχε σκοπόν να φυτεύσῃ μερικά νέα όπω-
ροφόρα δένδρα και συγχρόνως, επέβλεπε
τους έργατας, οι όποιοι ισόπέδωναν ένα
κομμάτι χέρσου γῆς, το όποιον ήθελε
να προσθέσῃ εις τον καλλιεργημένον
κῆπόν του. Έξαφνα ό Λεωνίδας, ένας
άπό τους έγγόνους του, ήλθε να τον
εύρη. Έπήδησεν εις τον λαϊμόν του
παππού, τον έφίλησε και του ειπε κα-
λημέρα.

— Έσκηώθηκες κι' όλα, παληκα-
ράκι μου! ειπεν ό παππούς κ' έγώ, για
να σε άνταμείψω, θα σου κόψω άπό την
κληματαριά ένα ώριμο τσαμπι, άπό έ-
κείνα ποῦ σ' άρέσουν!

Ό μικρός έπήρε το τσαμπι και ήρ-
χισε να τὸ τρώγῃ με πολλήν όρεξιν.

— Ω! εύχαριστώ, παππού! ποτέ μου
δέν έφαγα τόσο ώραίο σταφύλι.

Κ' έπήγε κατόπιν του παππού εις το
μέρος της εργασίας. Έπειτα άπό όλί-
γας στιγμάς, ήρώτησε:

— Γιατί, παππού, φυτεύεις κι' άλλα
δένδρα;

— Μά, για να στολίσω τον κήπο,
και για να κάμνω φρούτα.

— Μου φαίνεται, παππού, πως άδικα
κοπιάζεις τόσο πολῶ...

— Τί έννοεις μ' αυτό;

— Νά... δηλαδή...

— Έλα λοιπόν... έξηγήσου!

— Παππού δέν ξέρω πως να το
'πῶ... άπήνητσε το άγόρι, κατακόκκινον
άπό την στενοχωρίαν του.

— Άς σε βοηθῶω λοιπόν έγώ...
Βλέπεις ότι είμαι γέρος, και φαντάζεσαι
ότι δέν θα δοκιμάσω ποτέ τα φρούτα ποῦ
θα κάμνω αυτά τα δένδρα, και ποτέ δέν
θα έλθω να καθίσω εις την σκιάν των.
Και έχεις δικαίον...

Ό Λεωνίδας έκλινε καταφατικῶς
την κεφαλήν.

— Δέν τα φυτεύω όμως κ' έγώ, μι-
κρέ μου, δια τον έαυτόν μου.

Έκεινήν την στιγμῃν, ή Μάρθα, ή
άδελφή του Λεωνίδα, έτρεξε να καλη-
μερίσῃ τον παππού. Είδε το σταφύλι εις
τά χέρια του άδελφου της και τα μάτιά

της έλαμψαν με τόσην έπιθυμίαν, ώστε
ό Λεωνίδας της το έδωσεν άμέσως...

— Άν ό πατέρας μου δέν εφύτευε
τον κήπον, έξοκολούθησεν ό ταγματάρ-
χος, δέν θα είχα εγώ σήμερα ουτε την
δρυσιά του, ουτε τους καρπούς του, ουτε
τα εισοδήματά του...

— Και όμως, παππού, μου φαίνεται
άπλουστερον, να μη φροντίξῃ ό καθένας
παρά δια τον έαυτόν του.

— Γιατί λοιπόν έδωκες και συ το
τσαμπι σου στην άδελφοῦλά σου;

— Γιατί την είδα, ποῦ τόσο το έλα-
χτάρισε, ώστε περισσότερο μ' εύχαρί-
στησε να την βλέπω να τρώγῃ, παρά
να το φάγω εγώ ό ίδιος...

— Κ' έγώ, παιδάκι μου, αισθάνομαι
μεγάλην εύχαρίστησιν, όταν συλλογίζω-
μαι ότι, μίαν ήμέραν, έσεΐς και τα
παιδιά σας θα χαρήτε τα δένδρα ποῦ
φυτεύω, και θα φάτε τους καρπούς των.
Αυτή ή εύχαρίστησις είνε πολῶ μεγα-
λητέρα, παρά αν τα εφύτευα δια τον
έαυτόν μου.

— Ά! τώρα καταλαβαίνω.

— Βλέπεις, μικρέ μου; έπρόσθεσε
με μελαγχολικόν τόνον ό παππούς: όλα
περνούν, όλα σβύνουν και χάνονται εις
αυτόν τον κόσμον, και μόνον μία χαρά
διατηρεΐται έως το τέλος, ή χαρά ποῦ
αισθάνεται ό άνθρωπος, όταν σκορπίξῃ
την εύτυχίαν τριγύρω του. Αυτή ή χαρά
ύπάρχει εις όλας τάς ηλικίας, και εις
την ιδιικήν μου ηλικίαν αυτή μόνη κά-
μνει την ζωήν καλήν και ύποφερτήν...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΣ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Η βασίλισσα και ή χωριατοπούλα

Ίδου και έν άλλο ανέκδοτον, σχετιζόμε-
νον με την παιδικήν ηλικίαν της βασιλείσσης
Βιλελμίνας της Όλλανδίας.

Όταν έμνευαν εις την έξοχήν, ή μητέρα
της, ή βασιλομήτωρ Έμμα, ειχεν έπίτηδες
έπιτρέψῃ εις την κόρην της να βλέπῃ και
να μιλή με τα παιδάκια όλων των κοινω-
νικῶν τάξεων, και ή Βιλελμίνα τότε έπιασε
στενάς φιλικάς σχέσεις με μίαν μικράν χω-
ριατοπούλαν της ηλικίας της. Μίαν ήμέραν
έπήγαινε περίπατον με μίαν άπό τας διδα-
σκαλίσσας της, ή όποια δέν εγνώριζε τας
ιδέας της βασιλομήτορος εις αυτό το ζῆ-
τημα, και δι' αυτό άπηγόρευσεν εις την μα-
θήτριαν της, όχι μόνον να μιλήσῃ με τα
χωριατόπουλα, άλλ' 'όχι καν να γυρίσῃ να
τα κυτάξῃ. Η μικρά βασίλισσα όπήκου-
σεν' άλλ' όταν επέστρεψαν εις το σπίτι, ήτο
τόσον πικραμένη μ' έκείνην την διαταγήν,
ώστε εκάθισε και έγραψε ένα γράμμα προς
την χωρικήν φίλην της, δια να της έξη-
γήσῃ πως εκείνη ή «κακιά» δασκάλισσα
την ειχεν ανάγκασῃ να περάσῃ κοντά της,
χωρίς καν να δείξῃ ότι την άνεγνώρισεν.

«Σου τα γράφω αυτά — έλεγεν εις το τέ-
λος το γράμμα — διότι θέλω να έννοήσῃς
ότι αγαπῶ εἴ σου όλον τον λαόν μου, και
ότι δέν είμαι καμμία φαντασμένη, ώστε να
μη σε καταδέχωμαι. Άφοῦ όμως με ύποχρέω-
νουν να μη σοῦ ξαναμιλήσω, σοῦ έσωκλείω
κ' έγώ εἴ τι έχω...»

Και εγέμισε τον φακέλλον με δσα χρῆ-
ματα ειχε δικιά της.

Έγνοοιται ότι ή μητέρα της, άμα έμαθε
τα διατρέξαντα, έδωκε σαφείς διαταγάς να
μην έμποδίσουν πλέον την Βιλελμίναν εις
τάς σχέσεις της με τον «λαόν της», τοῦλάχισ-
τον με τα κορίτσια της ηλικίας της,
οιασδήποτε τάξεως, δσάκις παρουσιάζετο
ή κατάλληλος περίστασις.

Μία πολιτική απάντησις

Ό λόρδος Πάλμερστον, ένας άπό τους
έξοχωτέρους Άγγλους πολιτικούς του παρ-
ελθόντος αιώνος, έτυχε να εῖρη, εις μίαν
έκλογικὴν περιοδείαν του, ένα άπρόσπτον
πολιτικόν συζητητήν. Είχε συγκαλέσῃ εις
συλλαλητήριον τους έκλογεΐς ενός δήμου
και ήρχισε ν' αναπτύσῃ εις αὐτοῦς το πρό-
γραμμά του, όταν εξαφνα ένας τολμηρότα-
τος νέος, δεκαπέντε έως δεκαέξ έτών, έση-
κόθη και έξητήσε την άδειαν ν' άπευθύνη
εις τον ρήτορα μερικὰς έρωτήσεως.

Τὸ άκροατήριον έμνευεν έκπληκτον με
την τόλμην του μικροῦ' άλλῶ ό παλαίμα-
χος πολιτευτής δέν έδειξεν ουτε έκπληξιν
ουτε καμμίαν στενοχωρίαν. Άπαθέστατα
και σοβαρώτατα άπήνητησεν εις όλας τας
έρωτήσεις, μίαν προς μίαν, και, όταν ό νεο-
ρός πολιτικολόγος έτελείωσε:

— Τώρα, νέε μου, του ειπε, δύναμαι κ'
έγώ να λάβω το θάρρος να σας κάμω μίαν
έρώτησιν;

— Ω! βεβαίως, λόρδε μου, βεβαίωτα!
ότι έρώτησον θέλετε! — άπήνητησε προθυμό-
τατα ό νέος.

— Σας εύχαριστώ... Τολμῶ λοιπόν να
σας έρωτήσω: το ξέρεΐ ή μαμμά σας πως
λειπαστε αὐτήν την ώραν άπό το σπίτι; — ή-
ρώτησε με όλον το σοβαρόν του ό λόρδος.
Φαντάζεσθε με τί δημοφροντίας άπῶ γέλια
του άκροατηρίου έτραπή εις φυγήν ό μικρός
πολιτικολόγος! 'Ισως όμως είνε και αυτός
τώρα κανένας άπό τους διαπρεπείς ρήτορας
του άγγλικου κοινοβουλίου...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Έλενίτσα: — Ήθελα να μ' αγοράσῃς
μιά μικρούλα άδελφή,

Σαν κ' εκείνη όπου έχει
ή ξαδέλφη μου Φιφή...

Η μαμμά: — Πές μου πρώτα τί την θέλεις,
κ' εύχαρίστως σοῦ την πέρνω.

Η Έλενίτσα: — Θέλει ρώτημα, μαμμάκα;
Καλέ να! για να την δέρω!

Έστάλη υπό του Ζήτω ή Έλλάς [EE]

Η μαμμά:
— Πώ! πώ! τί ρούχα είνε αυτά, καλέ;

— Ποῦν' τά χουσα κουμπιά ποῦ σουχα;

Ό Τάκης σοβαρώτατος:
— Τα ρούχα δέν τιμούν τον άνθρωπο,

Ό άνθρωπος τιμᾶ τα ρούχα.

Έστάλη υπό του Άμιμήτου Γελοτοποιου [EEE]

Ό διδάσκαλος: — Άν έχῃς μήλα τέσσαρα
Και εις τον Πάνο δώσης δύο,

Πόσα θα μείνουν, Καίσαρα;

Ό μαθητής: — Τέσσαρα!

Ό διδάσκαλος: — Μ' άφοῦ θα δώσης τα μισά
[ς' τον Πάνο]

Ό μαθητής: — Μά... τέτοια πράγματα έγώ
[κάνω]!

Έστάλη άπό το Χρυσόπαιδο [EE]

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ της έγγραφῆς και
της άνανεώσεως δια το 1907, με
δικαίωμα συμμετοχῆς των έτησίων
συνδρομητιῶν εις το Δελτίον των Δώ-
ρων της Διαπλάσεως και εις την διανο-
μήν των όλίγων ύπολειπομένων Μετο-
χῶν, ή όποια έληγε την 15 Δεκεμβρίου,
παρατείνεται μέχρι της 15 ΙΑΝΟΥΑ-
ΡΙΟΥ. Άλλη σαράτασις δέν θα δοθῆ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

NEON ETOS

«Άης-Βασίλης έρχεται άπό την Καισα-
ρεία...» Εύχομαι λοιπόν να σας εύρη όλως
ύγιεις, και πρό πάντων καλούς, έπιμελείς, εὑ-
πειθείς και προθύμους εις την έκπληρωσιν
των καθήκόντων σας, δια να σας άνταμείψῃ
και αυτός και να σας χαροποιήσῃ με τα ώρατά
του δώρα, τα όποια με τόσην άνυπομονήσιν
περιμένετε...

Και τώρα περιμένο να μου τα γράψετε,
δια να χαρώ μαζί σας κ' έγώ.

Άξιζει μόνον γραμματίκι εἰς το σύντομον και
χαριτωμένον γραμματίκι του Έθνομάρτυ-
ρος: «Είθε ή πρώτη φορά — μου γράφῃ — ποῦ
λαμβάνω μέρος εις την κίνησιν του περιοδι-
κού σου, κινήσιν εις την όποιαν τόσο φίλοι
σου μάχονται και ιδρώνουν δια να παρέχουν
την καλλίτεραν σελίδα εις τους άλλους, τους
σιωπηλοῦς... Προτίμων λοιπόν να μου εγκρί-
νῃς το ψευδώνυμον Έθνομάρτυς, αν και είνε
όνομα, το όποιον δέν εμπορεΐ κανεΐς να έχῃ,
διότι άπαξ θα μαρτυρήσῃ, πως είνε πλέον
δυνατόν να ζῆ;... Άλλ' έγώ δέν εμαρτύρησα
και έγω κάθε δικαίωμα να ζῶ και να δρω με
αὐτό το ψευδώνυμον, το όποιον τόσον μου
άρμόζει, όσον ἴσως και ή Έλληνική Φου-
στανέλλα εις τον κάτοχον της συνδρομῆς.
Δι' αυτό λοιπόν σε παρακαλῶ, αντί των άρ-
χικῶν μου, να θέσης τρία θαυμαστικά. Σε
ἀσπάζομαι!!!»

Και κάτι ποῦ δέν το περιμένετε: Μεταξῶ
των σημερινῶν νέων ψευδωνύμων, ύπάρχει
έν το όποιον άνήκει... εις ποῖον νομίζετε; Είς
ένα Άγγλον ιερέα! Ό ιερεὺς αυτός, φίλος μου
πρό πολλῶν ετών, είνε έλληνοφίλης και φιλέλ-
λην, αναγινώσκει δὲ το περιοδικόν μας με
μεγάλην εύχαρίστησιν, και ἴδου ότι τώρα
επέθύμησε να λάβῃ μέρος και εις την κίνη-
σιν. Δέν είνε πολῶ περίεργον; άλλῶ και πολῶ
τιμητικόν δια την Διάπλασιν;

Ίδου και ή Λάτις της Φύσεως, ή όποια
άφισε την τρίμηνον τεμπελίαν της και μου
γράφει σήμεραν δια να μ' έρωτήσῃ αν γνω-
ρίζω κανέν ιατροικόν κατά της τεμπελίαν. — Να
μου γράψῃς, φιλάττη μου, να μου γράψῃς. Σε
βεβαίω ότι είνε το μόνον.

Σου έστειλα, Ζίνα, τα βραβεία σου και πε-
ριμένο την φωτογραφίαν. Όστε δια δευτέραν
φοράν εις την ζωήν σου φωτογραφείσαι, εἰ;
Χαίρω πολῶ διότι ή βράβευσις είνεν αιτία
του εύτυχούς αὐτοῦ γεγονότος.

Και μία πολῶ ευχαρίστησις εΐδησις: Η αγα-
πητή μου φίλη Ρουμπίνα Ν Ζορμπά, ή τό-
σον γνωστή εις τον κύκλον μας υπό το ψευ-
δώνυμον... (εἰ) δέν ξεύρω αν πρέπει να το
φανερῶσω,) έτέλεσε τους άραθμούς της με
τόν κ. Ευστάθιον Μαργαρίτην, ύπολογαγόν
του Πεϊκου. Άς δεχθῆ τας εγκάρδιους μη-
τρικὰς εύχας μου.

Κατά λάθος, Κοιτορεβεθούλη, σοῦ έγραψα
ότι δέν ελήφθῃ Συλλογή σου, εγώ ελήφθῃ και
μάλιστα εδημοσιεύθῃ και μίς Άσκησις άπό
αὐτήν. Μη λησμονήσῃς να σημειώνης πάντοτε,
εις ό,τι μου γράψῃς, και το ψευδώνυμόν σου.
«Άβριο ξεοῦμε Άλγεβρα — μου γράφῃ ό
Δευκοκύματος Αίγιαλος. — Τι λαμπρόν και

εύκολον μάθημα... φτού να μην άδασκαθῆ!
Και όμως, αν και δέν χωνεύω την Άλγεβραν,
χθές, όταν ελογάριαζα πόσους ψήφους θα πά-
ρω, κατέφυγα εις αὐτήν:

$$\chi = 100 \mu\alpha\upsilon\rho\alpha + \psi - \frac{\omega}{\chi}$$

$$\psi + \chi = \frac{2500 \delta\sigma\pi\rho\alpha}{\chi\psi}$$

$$(a\delta^2. 6\gamma^3) = \frac{\psi}{\chi \mu\alpha\upsilon\rho\alpha}$$

Ε! όποιος λύσῃ τώρα αὐτάς τας εξισώ-
σεις, σίγουρα θα μάθῃ πόσας ψήφους θα πάρῃ
ό Δευκοκύματος Αίγιαλος και... θα μäs το
γράψῃ.

Τι να γίνῃ, Άνθος της Ίδης! Δέν είνε
δυνατόν ὄλοι να είνε κοντά μου. Πρέπει λοι-
πόν να έχῃς όλίγην ύπομονήν έως να λάβῃς
το φύλλον, άφοῦ διατρέξῃ το διάστημα ποῦ
μäs χωρίζει. Θα μου πῆς ότι έχεις και τον
κ. άδελφόν σου, ό όποιος δέν σοῦ το δίδει,
αν δέν εκτελέσῃς πρώτα όλα του τα θελή-
ματα. Εἰς αὐτόν όμως να ειπῆς εἰς μέρος
μου, ότι τον παρακαλῶ να μη σε βασανίξῃ.

Όταν το σπίτι σου κηρυχθῆ έτοιμόρο-
πον, και άναγκασθῆς με μεγάλην βίαν να με-
τοικήθῃς εις άλλο, και εις το νέον σπίτι δέν
ύπάρχῃ μαῦρη μελίμη, τότε έπιτρέπεται να
μου γράψῃς... με κόκκινην. — Αυτό ακριβῶς
έπαθε ή φιλάττη μας Νόρμα, την όποιαν
συγχωρῶ δια την κοκκινογραφίαν και της
εύχομαι με γαΐα το καινούργιο σπίτι.

Και τί άλλο εμπορεΐ να κάμῃ κανεΐς παρᾶ
ύπομονήν, Σανθῆ Κορημοπούλα, όταν είνε
άρωστος και ύποχρεωμένος να κάθεται εις
το κρεβάτι; Χαίρω ποῦ έγινες καλά και
ελπίζω να μου γράψῃς τώρα τακτικά.

Σας ύπενωμίζω ακόμη μίαν φοράν το
Ήμερολόγιον Σκόπου - Σενοπούλου του
έτους 1907, περι του όποίου σας είπα εις το
1ον φύλλον τα δέοντα. Προσέθετο, ότι όσοι
μäs το παρήγγειλαν ἴδη και το έλαβαν, κυ-
ριολεκτικῶς είνε κατανθησοισαμένοι με το
έξοχον αὐτό βιβλίον και δέν εΐξευρον πως να
μου έκφράσουν τας εύχαρίστιας των. Μένουν
ἀκόμη όλίγα άντίτυπα. Όσοι θέλετε, εμπο-
ρεΐτε να στείλετε δρ. ή φρ. πάντε (δ) άπ'
εῤθεΐας προς τον κ. Γρηγ. Ξενοπούλον, Γρα-
φεΐον Διαπλάσεως. Και θα λάβετε άμέσως το
βιβλίον σας. Άλλά να μην αναβάλλετε, διότι
το Ήμερολόγιον Σκόπου είνε το μόνον
έλληνοκόν βιβλίον το όποιον εναντιλείται άμέ-
σως, και μάλιστα φέτος ποῦ είνε τόσον ζει-
ρετικῶς ώραϊόν και παντού γίνεται άνάρ-
παστον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όσδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανανεούται αν
δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος (φρ. 1.) Τα
εγκρινόμενα ή ανανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30
Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται άπό α, άνή-
κουν εις άνόμοια, και δσα άπό κ, εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα. Μέλλον Γεωπόνος, α.
(Δ. Γ.) Άνθος της Αόξης, α. (Α. Γ.) Ά-
στορον Έσπερινόν, α. (Α. Β.) Ωκεανίς, κ.
(Ε. Σ.) Άσθη της Ειρήνης, α. (Μ. Γ.)
Φλάμπουρο της Έλευθερίας, κ. (Α. Τ.)
Άσπρο Τριαντάφυλλο, α. (Π. Π. βεβαίως
θα γίνῃ και διαγωνισμός Φωτογραφίας.) Ρο-
δοδάκτυλος Ηώς, α. (Κ. Π. αὐτό εξέλεξε
χαίρω πολῶ δια την γνωριμίαν) Σανθῆ Κορη-
μοπούλα, κ. Συριανῆ Ναυτοπούλα, κ. (εὔ-
χομαι παραστικᾶ τα ζητηθέντα φυλλάδια
έστειλα.) Κοιπηλάτις της Αιγίδης, κ. (Α. Μ.)
Έθνομάρτυς, α. (!!) Ίαπότης του Στε-
ρεώματος, α. (Α. Π.) Μακεδόν Άγανιστής,
α. (Α. Ο. ἴδου αὐτό πῶς προτιμᾶς και ή
ιδιική μου έπιθυμία είνε να μου γράψῃς συχνά.)
Έλπίς των Γονέων, α. (Γ. Π.) Βαρελάκι,
κ. Έλληνική Καρδιά, α. και Κοιφετί, κ.
(Β. Α. Β.)

Αναγεώσεις ψευδώνυμων: Βασίλισσα των Αρθίων, κ. Λάτις της Φύσεως, κ. Αδρα της Ελευθερίας, κ. Γυμνάσιον Μινυλήνης, κ. Τσιγγαρέλα κ. Κουασιμόδος, κ. Ρέμβη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτεινουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λοχόν δια τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς έχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης λοχόν δια τὸ ἐτος τοῦτο. Πρώταις μετ' ὀνόματα, ἢ μετ' ψευδώνυμα κατηγγημένσ, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλῶζον: ὁ Νάναγος τοῦ Φαλλῶρον μετ' ἡ Φιλοπάριδα Ἐλληνοπούλαν, Σκέροτο, Διακριθεῖσαν Ἀρσασκεῖα, Κυρίαν Δὲν μετ' ἡ Ζήτω ἢ Ἐνωσις — τὸ Ζήτω ἢ Ἑλλάς μετ' ἡ Διακριθεῖσαν Ἀρσασκεῖα, Ἐλληνικὴν Ἰδέαν, Ζήτω ἢ Ἐνωσις καὶ Ζήτω ἢ Ἐλευθερία — τὸ Ἡρωϊκὸν Ἀρκαδί μετ' ἡ Κρητικὴν Ἑλλάδα, Ἡρωϊκὴν Κρήτην, Ἀνθος τῆς Ἰδῆς, Διακριθεῖσαν Ἀρσασκεῖα καὶ Ἐθνικὸν Ὀνειρον — ὁ Ἀγγέλος Ἀγγεῖνος μετ' ἡ Μαθρον τῆς Βενετίας, Ἀυδαίμονα, Ἀμίμητον Γελοτοποῖον, Πικραμένην Καρδοῦλαν καὶ Ἄσμα τοῦ Ὀρφέου — ἡ Ἐσθρὴ Νεφέλη μετ' ἡ Ζήτω ἢ Ἐλευθερία, Ἀνοξιάτικο Λουλοῦδι, Ἐσθρὴν τοῦ Πραξιτέλους, Χελιδόνα τῆς Ἐσθρῆς καὶ Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν — ἡ Ὁδὸς τῆς Δόξης μετ' ἡ Σκέροτο, Φιλοπάριδα Ἐλληνοπούλαν, Ἐθνικὴν Σημάλαν, Ἀμίμητον Γελοτοποῖον καὶ Κυρία Σκαρφαλόστραν — ἡ Φιλοπάρις Ἐλληνοπούλα μετ' ἡ Ἄσμα τοῦ Ὀρφέου, «21», Ἰσὴν τοῦ Περσικῶνον, Κωνηγεῖα Ἄστριν καὶ Ἄστρον Χρυσάνθεμον — ὁ Δευνοκίμαντος Αἰγιαλὸς μετ' ἡ Ἐσθρὴν Κάλλονην, Ἐθνικὴν Σημάλαν, Ἐλληνικὴν Ἰδέαν, Αἰγυπτίαν Βασίλοπαυδα καὶ Ζήτω ἢ Ἑλλάς — ἡ Μακεδονία μετ' ἡ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Ψωμάκι καὶ Παλῶν Μακεδονικῆς Καρδίας — ἡ Μακεδονικὴ Φάλαγξ μετ' ἡ Ἐλληνικὸν Σίφος, Ζήτω ἢ Κρανόλευκος, Ἡρωϊκὴν Κρήτην, Χρυσόβαλλον Πειρατὴν καὶ Δάκρυ τῆς Μακεδονίας — ἡ Ἰσὴς τοῦ Περσικῶνον μετ' ἡ Κυρίαν Δὲν μετ' ἡ Μέλαι, Σκέροτο καὶ Ἐθνικὸν Ὀνειρον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀριελ, Ἐλληνικὸν Σίφος (εὐχαριστῶ πολὺ δια τὸ ξεσπάθωμα) Ζήτω ἢ Ἑλλάς (εὐχαριστῶ δια τὰς ἐνεργείας καὶ δια τὴν ἰδρῦσιν τοῦ νέου Συλλόγου, εἰς τὸν ὁποῖον εὐχομαι τὰ βέλτεστα) Ζαπάρδα (ἔστειλα ὄ, τι εἰρησῆς καὶ εὐχαριστῶ πολὺ δια τὰς εὐχάς) Μακεδονίαν (πρέπει νὰ κάμῃ παρατηρήσεις εἰς τὸν διανομέα, διότι τὸ φύλλον παραδίδεται πάντοτε εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Παρασκευὴν βράδυ ἢ Σάββατον πρῶτ' διατὶ λοιπὸν νὰ σοῦ τὸ φέρουν τὴν Τρίτην) Ἐλληνικὴν Ἰδέαν (τί γράφει ὁ Ὀδηγός; καὶ τί ἔγραφα εἰς τὸ ἰον φύλλον; ὅτι Πνευματικὰς Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι πλέον, ἀν δὲν προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός ὡστε περιμένει) Ἀυτόνομον (εἶνε περιεργον, διότι τὸ δῶρον σοῦ ἐστάλη) Ζωφραν-Νύκτα (εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα καὶ εἰς ἐν ἔτος εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ τὸ Ἀθρόον, καὶ εἰς τρία ἔτη νὰ μὴ τὸ πάρῃ αὐτὸ ἐφαρτάται ἀπὸ τὴν ἐπίδοσιν του εἰς τοὺς Διαγωνισμούς) Κονοστῆλλον Σπήλιον (εὐχαριστοῦμεν ὄλιον δια τὰς εὐχάς) Ρέμβην (σοῦ ἔστειλα τὸν «Παῦλον καὶ Μικέον» εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὸς καλὰ) Χιονοσκέπη Ταῦγετον, Ἀδραν τῆς Ἐλευθερίας, Ἰσὴν τοῦ Περσικῶνον (χαίρω δια τὴν καλλιτέρευσιν καὶ εὐχομαι νὰ γίνῃς τελείως καλὰ) Ἀντώνιον Α. Κ. (εὐχαριστῶ πολὺ δια τὸ ξεσπάθωμα πολὺ μετ' ἡ συνεχίτησιν ἢ ἐπιστολῆ σου) Φιλελεύθερον (ὁ ὁποῖος εἶνε τώρα κλεισμένος εἰς Λύκειον)

Α. Ι. Π. (εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα ὠραία μοῦ γράφεις) Χρυσόκομον Νόρκισσον, Γυμνάσιον Μινυλήνης (κατετάχθης) Σπίρτο Μονάχο, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Δεκεμβρίου θ' ἀπάντησιν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Φεβρουαρίου (Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τὸν οἰ διαγωνιζόμενον, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φανέλλου, ἐν ἑσαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

44. Δεξιγράφος. Ἐν ὀρυκτὸν ποῦ τρώγεται Καὶ ἓνα γράμμα δὸς μου, Ἄν θέλῃς μιὰ χερσάνθησον Νὰ ἰδῆς τοῦ νέου κόσμου.

45. Συλλαβογράφος. Τέσσαρα γράμματα ἔγραφα τὴνα κοντὰ στὸ ἄλλο, Καὶ εἶδα ὡς ἐκ θαύματος, Ἀστερισμὸν μεγάλο.

46. Μεταγραμματισμός. Θεὰ μεγάλη Μετ' ὁ πάλαι. Ἄλλ' ἂν μ' ἀφίσης Χωρὶς κεφάλι, Μιὰ νῆσος εἰμαι Ὅχι μεγάλη.

47. Αναγραμματισμός. Τὸ φροῦτὸ μου νὰ φάγω καθαρίζω, Μὰ δίχως μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ χαρῶ, Τυχαίως ἓνα ρῆμα σχηματίζω. Καὶ μένω ἐνός καὶ ἀπορῶ.

48. Πλέγμα Τριγώνων. α) * * * * * β) * * * * *

49. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων. Φθόγγος + Φθόγγος + Φθόγγος + Ἀριθμητικὸν Θεὸς + Γράμμα + ἄρθρον = Ἀσθενεία Φθόγγος + Ἐμφύχον = Ἰερὰ πόλις Ἄντωννυμια

50-51. Συμπλήρωσις φράσεων. 1. Κακὸν — κακὸν — 2. — καλὸν — κακοῦ.

52. Ἀκροστιχίς Ἀκροστιχίδων. Τῆς πρώτης ὁμάδος τῶν ζητουμένων λέξεων, τὰ ἀρχικὰ ἀποτελοῦν, χώραν τῆς Ἀσίας, τὰ δὲ δεύτερα πόλιν μεγαλοπόλεον ἀμερικανικῆς.

Τῆς δευτέρας ὁμάδος τῶν ζητουμένων λέξεων, τὰ ἀρχικὰ ἀποτελοῦν ἀρετὴν, τὰ δὲ δεύτερα πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐλὸς τῶν οὕτω σχηματιζομένων τεσσάρων λέξεων τὰρχικὰ ἀποτελοῦν πρόθεσιν, τὰ δὲ δεύτερα ποταμὸν τῆς Ἀσίας:

Α'. — 1, Διάσημος Ρωμαῖος. 2, Ποιητὴς Λατίνος. 3, Κριτὴς τοῦ Ἄδου. 4, Μία τῶν γρατῶν. 5, Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Β'. — 1, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 2, Βασίλοπούλα. 3, Χρονικὴ διαίρεσις. 4, Ἡμίθεος.

53. Μινύον. κν-στλ-αιε-αεε Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας Στέφρα

54. Γρήφος μετ' Ἀκροστιχίδος. Πέντε λέξεις θέλεις εὐρη Ἄν τὸν γρήφον τοῦτον λύσης. Πάρε δὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν, Στρατηγὸν νὰ σχηματίσης.

ΚΙΟ + Δ :: τι μ' τι 1 οθ 1 τι ν' τι

ΛΥΣΕΙΣ Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 45.

547. Πυραμῖς (πῦρ, α, μῦς). — 548. Καρπός (Κάρ, πός). — 549. Ἰστρία-τρία. — 550. Καρκίνος.

551. Α 552 — 536. 1, Δίκη (Η ΚΙΔαρις...) 2, ΑΡΤΕΜΙΣ Τόγη (Η ΧΥΤρα...) 3, Ὁρα (ἌΑΡΩ...) 4, Δηῶ (προτιμῶ Ἡ-Δεῖς...) 5, Ἰσις (ΣΙ-Α Σ Ι Α Ν Ο Σ ΣΙης...) — 557-567.

Διὰ τοῦ Ο: Πόθος νόμος, πόρος, φόνος, ὁσος. Διὰ τοῦ Τ: Τόπος, τόμος, πόνος, τόνος, τῶσος. — 568. ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ (Γέλων, Νέρων, Ὀκεανία, Θῆβαι, Ἰσοκράτης, Συρακοῦσαι, Ἀγησίλαος, Ὑδρα, Τάρας, Ὀλορος, Νῆσσα). — 569. Μάθε γράμματα νὰ ζήσης καὶ φλοῦρὶ νὰ καζαντήσης. — 576 Ἡ μὲν Ἰστορία διὰ τὰ ἐγκόσμου, ἡ δὲ Φυσικὴ διὰ τὰ οὐράνια (Γ-μεν εἰς τὸρ-ια διὰ τὰ ἐν κος -μια Γ-δ ἐφ εἰς ικι-διὰ τὰ οὐρ-α νι α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀμεινότεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς τὰ ἴσων 10.]

Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως Γλυκὸ Φιλάκι δι' ἀπώλειαν προσφιλοῦς του πατρὸς — Νόγμα, Βασιλλία. (Ζ'—37)

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ Διπλωμάτην καὶ ἰδιαιτέρως Δάτην τοῦ Ἀπείρου καὶ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας διὰ τὰς εὐχὰς τῶν. — Διαιρηγὸς τῆς Νεολαίας. (Ζ'—38)

Στὰς ἑορταζούσας προσφιλεῖς ἀδελφάς μου Ναντοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσασκεῖα εὐχομαι Μαθουσαλέα ἔτη εὐτυχή. — Γαλαρόλευκον Κῆμα. (Ζ'—39)

Ἀδελφικὰς εὐχὰς, Εὐγένια μου. — Σὲ φιλῶ, Φιφῆ. (Ζ'—40)

Ἀντάλλασσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχῶθεν. — Δημήτριος Ε. Μαλανδίνος, Πλωμάριον Μινυλήνης. (Ζ'—41)

Ἐυχαριστῶ θερμῶς Ἀθήνην τῶν Ἐλπίδων ἐπὶ συγχαρητηρίοις. — Λεσβιακὸν Ἄνθος. (Ζ'—42)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἐτησίαν, Ἐξάμηνος, Τρίμηνος, Ἐκδιὰδεται Κατὰ Σάββατον, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Περίοδος Β' — Τόμος 14ος, Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰανουαρίου 1907, Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 6

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— Εἶσθε παραπολὺ περίεργος, κύριε Κλοαρέν, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς Ἀφρικανός, μετ' ὁ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη. Μάθετε ὅτι χάρις εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν, θὰ δυνηθῆτε, ἂν ἐπιθυμήτε, νὰ ἐπισκεφθῆτε ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἀφρας, τῆς Ὀραγγῆς καὶ τοῦ Τράνσβαλα, καὶ νὰ παρερρηθῆτε ἐπομένως, ἀπὸ κοντὰ, εἰς τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτῶν τῶν Μπόερς, ποῦ τόσον ἀγαπᾶτε καὶ θαυμάζετε.

— Γνωρίζετε λοιπὸν καὶ τὰς συμπαθείας μου ἀκόμη; Μὰ, ἐσεῖς εἶσθε παντογνώστης! ἀνέκραξεν ὁ Ὑθῶν. Ἀφοῦ ἐδίστασεν ὀλίγας στιγμὰς, ἡ περιέργειά του κατενίχθη πρὸς τὸν φόβον ποῦ εἶχε μήπως λάθῃ νέον μάθημα. — Καὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος... εἶνε καὶ αὐτὸς ἡ αὐτὴ ὑπὲρ τῶν Μπόερς; — Βεβαίως ὄχι. Ὁ Γιάγκος παρενέθη, διὰ νὰ μὴ ἐπιμείνη περισσότερο ὁ προστατευόμενός του. — Οὐτε εἰς ἐμὲ δὲν θὰ κατοφανῆ, ἂν δυνηθῶ νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὸν τὸν περιώνυμον τώρα πλέον τόπον, ὅπου ὁ πατέρας μου ἔζησε τόσα ἔτη. — Δὲν θὰ σὰς λείψῃ ἡ εὐκαιρία καὶ δι' αὐτὸ. Ἀπὸ ἐδῶ ἕως τὸ Μπουλαβάγιον μετ' ὁ σιδηρόδρομον εἶνε τρεῖς χιλιάδες καὶ μερικὰ ἑκατομμύρια ἀκόμη χιλιόμετρα, καὶ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ συνήθως γίνεται, ἐν καιρῷ εἰρήνης, εἰς δεκαπέντε ἕως δεκαοκτὼ ἡμέρας, ἐξ αἰτίας τῆς ἀταξίας τῶν τραίνων καὶ τῆς βραδύτητος

των. Τώρα μετ' ὁ πόλεμον, ἡ σιδηροδρομικὴ ὑπηρεσία εἶνε ἀνω-κάτω· ἐπειδὴ ὅμως ἔχομεν τρεῖς μῆνας κενὸν, μὰς ἀρκεῖ διὰ νὰ λοξοδρομήσωμεν λιγάκι εἰς τὴν χώραν... — Εἶσθε ὑπὲρ τῶν Μπόερς; ἠρώτησεν ὁ Ὑθῶν, χωρὶς περιστροφάς. — Ναι, διότι αὐτοὶ εἶνε οἱ ἀσθενέστεροι, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς μετ' ὁ δόραν τοῦ λεοντιδέως κατ' ἀρχὴν ὅμως δὲν μ' ἀρέσει ἡ αἰματοχυσία τοῦ πολέμου, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ εἰμαι συνεπῆς εἰς τὸ ὄνομά μου. — Δὲν τὸ γνωρίζομεν ἡμεῖς δὲν μὰς εἶπατε πῶς λέγεσθε.

— Ἰανός. — Ἰανός! ἀνέκραξεν ὁ Ὑθῶν, τί παράξενο ὄνομα γιὰ ἓνα... Καὶ ἐσταμάτησε, κατακόκκινος. — Γιὰ ἓνα ἀραπόπουλο, — συνεπλήρωσεν ὁ Ἰανός, χωρὶς νὰ παραχθῇ δόλου. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀπ' ἐναντίας εἶνε πολὺ ταιριαστὸ διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς μου. Δὲν ἐσκέφθησαν παρὰ πῶς νὰ νικοῦν ἢ ν' ἀμύνονται, καὶ ποτὲ πῶς νὰ μορφωθοῦν καὶ νὰ βελτιώσουν τὴν θέσιν των διὰ τῆς ἐργασίας. Δι' αὐτὸ ἡ φυλὴ μας ἐξησθένησε μετ' ὁὺς ἀδιακόπως ἀγῶνας, καὶ δὲν ἐφρόντισε πλέον παρὰ διὰ τὴν ὕλικὴν ὑπαρξίν τῆς.

«Οἱ μαῦροι τὸν ἔστυραν πρὸς τὸν πύργον...» (Σελ. 42, στ. γ')

ἔλεγε· ἡ φωτιὰ τοῦ θυμοῦ ἐσπινθηρίζεν εἰς τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἡ εὐγένεια τῆς συγκινήσεώς του ἐφαινετο εἰς τὴν στάσιν του, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἡ μεγαλοφροσύνη καὶ ἡ εὐφροσύνη δὲν εἶνε ἀποκλειστικὰ προνόμια τῶν παλαιῶν πολιτισμῶν. — Ἐχετε δικαίον, μικρὸν μου, εἶπεν ὁ κ. Ζουανί· οἱ λευκοὶ καὶ οἱ μαῦροι χωρίζονται περισσότερο μετ' ἡ διαφορὰν τῆς ζωῆς των παρὰ μετ' ἡ διαφορὰν τοῦ χρώματος· καὶ αἱ δύο φυλαὶ δύναται ἐξ ἴσου νὰ συντελέσουν εἰς τὴν δόξαν τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς ἐπιστήμης, ἢ ὅποια εἶνε ἡ παγκοσμία μητέρα... Ἐσχημάθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὁ Ὑθῶν ἐπλησίασε τὸν Ἰανόν, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ εἶπε: — Δὲν πιστεύω, τοῦλάχιστον, νὰ σὰς δυσηρέστησα, δὲν εἶν' ἔτσι! Πιστεύσατέ με ὅτι σὰς ἀγαπῶ καὶ ὅλας μετ' ἡ τὴν καρδίαν μου. Ἀφοῦ πρό-